SCÂRȚ A SCÂRȚA PE HÂRTIE…

(cronica de ședință festivă a Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” - duminică, 06 iulie 2025, Galeriile „Dumitru I. Grumăzescu”)

PROGRAM:

1. Amintiri despre Festival și despre viitoare festivaluri - cum a fost posibil așa ceva?! Impresii despre Festivalul de literatură umoristică „Scârț - Umor”, retrospective cu și fără perdea, în funcție de vreme

2. Iaca, 21 SCÂRȚ! - mereu câștigător - prezentare/lansare revista SCÂRȚ serie nouă nr. 21 (iunie 2025)

3. „Pune-ți bronzul cât e cald” - recital literar, susținut de membrii Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” precum și de către ceilalți participanți

4. Program artistic (muzică de cameră, galerie și folk) - susținut de **Mihai Olaru, Cristi Amarandei, Eugen Paul Popa, Daniel Bratu** și alți rapsozi

REALIZARE:

ANICA ANDREI-FRASCHINI

ȘI DĂ-I CU CÂNTĂRI, EVANTAIE...

Desigur, se putea și chiar s-a putut să fie și mai cald. În așa fel încât să funcționeze prost, până la deloc, niște aplicații, și să fie greu, până la imposibil, să găsești un taxi care să te ducă la ședința lunară a Asociației Umoriștilor, cel târziu la ora 12 fix. Exact în acești parametri m-am încadrat duminică, 6 iulie. Reușesc să anunț pe WhatsApp, Sanda îmi răspunde din tren.

Wow, mă gândesc! „Dacă are aer condiționat, îngheață, dacă nu are, aoleu...”. Dar, călătorind atât de des pe ruta Iași-București, știe ea mai bine ce și cum. Îi urez drum bun, toate bune și frumoase. Îl anunț pe Daniel, ca să mă simt cu conștiința la locul ei. Și întârzii maximum sfertul permis. Stradela Lăpușneanu arde.

Când intru, aerul e plăcut. Daniel cântă „Haide, mamă, haide, tată”, pe versurile lui Adrian Păunescu și melodia compusă de Andrei Păunescu. Iar eu rămân imediat și total surprinsă de prezența Silviei Horga. Știu că e ieșeancă, dar nu mă așteptam s-o văd fără Valentin. Și-mi mai întinde și un buchet asortat, de imortele... Mulțumesc frumos! În timp ce transmite în direct, Oleg mă direcționează cu delicatețe spre scaunul pe care mi-l păstrase Mihaela, venită cu Dan. Cam răruț... de tot... Salut discret, pe unde apuc. Sala e în întregime ocupată. Pe pereți și în vitrine, expoziție de măști, proaspăt inaugurată. Măști foarte expresive, realizate cu talent, din diverse materiale, „o incursiune fascinantă intr-un univers al simbolurilor, al identităților multiple și al creativității umane.” (Aurica Ichim).

Nu-mi place deloc să întârzii. Dar... sângurea ca mine nu-i decât puia cucului. Nu pun ghilimele, că e creație proprie. Folclorul a constituit dintotdeauna o sursă de inspirație.

Daniel vrea să refacă - sau să întregească - ceva din ultima ședință. Cea cu festivalul. Să înmâneze diplomele pregătite, dar rămase neoferite. „Felicit pentru întreaga activitate și spiritul veșnic tânăr, pe cel care a primit premiul special „Prea fericitul epigramei", Ioan Frențescu.”. Iar diplomatul vine pe scenă și mărturisește: „Pot de-amu să ies c-o fată,/ Am dantura rezolvată/ Și chelia coafată,/ Numai vântul să nu bată.”.

Urmează Ileana Grigore, cu diploma „O vară cum n-a mai fost alta”. Căci ea este nu numai muză, ci și vară: a lui Ioan Toderașcu. Cum a mai fost. Doru Melnic are și el o diplomă, dar lipsește, din pricina temperaturilor ridicate. Cronicarul de la IA'ȘI SCRIE, Eugen-Paul, primește premiul special „Privighetorul poznaș”.

Daniel mulțumește încă o dată sponsorilor care au reușit să asigure la cote înalte, desfășurarea tuturor manifestărilor din perioada 6-8 iunie. Apoi, ne vorbește despre festival și ne invită să citim cronicile și impresiile pe care le-au publicat mulți dintre participanți, pentru a ne forma o imagine cât mai completă despre. A fost atât de bine și frumos, în fiecare zi și la cina festivă, la „Casa cu Spîni”! Daniel subliniază că festivalul Scârț-Umor oferă cele mai mari premii în cuantum, raportat la alte festivaluri. Sunt multe de organizat și asigurat la un festival. Aplauze pentru Daria și Vasile, Sanda și Daniel, pentru Lili și Oleg, care s-au ocupat intensiv de organizare și confortul invitaților.

Ia cuvântul Vasile Vajoga. El precizează că nu există o cronică propriu-zisă

a festivalului, dar, adunând impresiile participanților, imaginile și filmele, se poate constitui oglinda manifestărilor. Pomenește despre festivalurile care au avut loc imediat după cel de la Iași. La Brăila, au participat și ieșenii, iar acolo s-a aniversat Uniunea Epigramiștilor UER, la împlinirea celor 35 de ani de la constituire. Ieșenii au fost prezenți și la Cluj și „s-au remarcat în toate domeniile: și cel creativ, și cel bahic, și cel amical”. Conform propunerii lui Daniel, care a fost cu ideea schimbării în fiecare an a numelui celui căruia îi este dedicat SCÂRȚ - UMOR, la anul, ediția festivalului de la Iași va fi dedicată lui Constantin Iurașcu.

Daniel intervine, spune că sunt multe aspecte legate de festivalul Scârț-Umor, care, dacă ar fi toate povestite, am ocupa ședința numai cu acest subiect. De aceea, ne mai vorbește doar despre festivalurile de la Brăila și de la Cluj. Apoi, pomenește despre prezența la ședință a Silviei Horga. Dar și a Mihaelei Ungureanu Botezatu, aceasta participând pentru prima dată. Dânsa ne spune că urmărește cu interes Umoriștii, pe FB.

Iar Eugen-Paul ne-o prezintă pe invitata lui, cântăreața Rodica Ioniță Grosu, pe care a cunoscut-o cu o seară înainte, când a fost naș: „Eu mai cunun din când în când”.

Daniel continuă cu premiații la concursurile ad-hoc de la „Casa cu Spîni”, de pe „Dealul O. Dorului”, unde juriul a fost alcătuit din Oleg Spînu, președinte, Vasile Vajoga, Sanda Nicucie și Daniel Bratu. În numărul din iunie al revistei, lansat cu această ocazie, se găsesc temele acestui concurs - „Casa cu Spîni”, „Mămăligă și sarmale” - cât și rimele impuse, numele tuturor celor care au câștigat și ale celor care au oferit premiile. În revistă apar și participările „hors concours”, dar și faimoasa poezie a Sandei, deliciul cu căpușa lui Marian Avramescu și bustul Petronelei. Îl invită pe Vasile să citească sonetul în afara concursului, „Instantaneu la Chicerea”.

Daniel mai povestește despre festivalul de la Brăila, despre „genialul” Costel Pătrășcan și „extraordinarul moderator” Gelu Bichineț, care au știut să creeze o atmosferă cum rar se mai găsește. Aflăm că Vasile a fost cel mai premiat la Cluj, la Festivalul Național „Eterna epigramă”. Iar premiatul citește originalul, poezia lui Panait Cerna, „Noapte de vară”, care trebuia parodiată, cât și rezultatul inspirației sale. Se găsesc în revistă.

Întrucât s-a nimerit ca festivalurile de la Cluj și Brăila să fie imediat după al nostru, Daniel a redactat din mers numărul actual al revistei. Așa încât, dacă vor fi greșeli, vor apărea la „Erata” din numărul viitor. Așa cum, în acest număr, la pagina destinată „datului cu capul”, apare o corectură la eroarea petrecută în numărul din mai, pe când era în toi pregătirea festivalului. Din goană, o poezie a lui Liviu Gogu a fost atribuită lui Petru Brumă. „Dl. Brumă, care mi-a semnalat această eroare, poate sta liniștit un an de zile, greșeala nu va mai fi repetată cel puțin până la festivalul următor”. Iar eu mă întreb, oare Liviu Gogu poate sta la fel de liniștit și pe aceeași durată? Desigur că da, totul se repară, când e bunăvoință.

Trecem la evoluția pe scenă a participanților la întâlnirea de astăzi, Mihai Savin este invitat și ce credeți că citește astăzi? Poezia sa, intitulată „Astăzi”.

Urmează Mihai Constantin Ticu, el pomenește despre Tabăra de Creație și Re-creație de la Ciric, organizată de Asociația Universul Prieteniei, și ne citește din volumul publicat în colecția „Creatio ex nihilo”, sub egida acestei

asociații, prin grija președintei Rodica Rodean. (Strecor aici faptul că și eu am în această colecție al șase-lea volumaș de poezii, „Sâmburi de măr”, lansat în tabără. Prefața a fost alcătuită de scriitoarea Ottilia Ardeleanu, iar postfața a fost scrisă de mezina mea, Adriana-Călina Butnaru.)

Urmează Angela Stoian Mihai, cu o poezie dedicată mamei. Îmi dau interesul să continui cu transmisiunile în direct, dar, din poziția mea, tot microfonul cade exact pe fața Angelei, așa încât renunț repede.

Daniel ne mai citește din creațiile câștigătoare la concursul cu tema „Vară pentru doi...”: „- M-ați lăsat să mă dezbrac.../ - Dezbrăcatul e permis.” (Constantin Bidulescu), apoi din creațiile semnate Nicolae Bunduri, Nică Janet și „chiar de arde țara, tot nu-i apă caldă”.

Este invitată Rodica Ioniță Grosu, care urcă pe scenă împreună cu „Scârț”-ul. Și iată-ne ambientați de un intermezzo săltăreț, cu „cea mai frumoasă țară-n lume”, apoi „Cântă cucu-n Bucovina”, cântăm și noi, după care, „Trandafir de la Moldova”. Dar nu se lasă, ne mai livrează o sârbă foarte antrenantă. Acompaniem cu aplauze, am și dansa...

Urmează Marian Morisena, cu ale lui „Țepușe”, dar și cu poezia care îi plăcea mult domnului Grumăzescu, „Adam și Eva”.

Apoi, Daniel: „Se-acoperă pământul de balsamuri,/[...] /Se duce vara noastră și, plăpândă,/ Aud un zvon, c-ar fi căzut la pat”.

Silvia Horga dă replica: „Poeții tot încearcă să ne-alinte/ [...] / Femeile se schimbă-n paparude/ [...] / Să facă iarba verde, ca-n tablouri”, iar Daniel, replica la replică: „Nu dispera, la radio se-aude că va veni căldura/ [...] / Și-om aștepta zăpezile din nou.”.

Sunt invitați cei doi pe care Daniel îi proclamă „corifei”, Ioan Toderașcu și Ioan Frențescu.

Ioan Toderașcu vine cu următoarele creații: „S-a resemnat și ea, se pare/ Că se plângea cu glas domol:/ - Cu cât îl bat la cap mai tare,/ Cu-atât mai mult îi sună-a gol.”, dar și altele, pe temele „Degeaba” și „Pui”, de la concursul clujean. După care Ioan ține să ne vorbească despre un umorist talentat, plecat dintre noi în urmă cu doi ani, înainte de a ieși la pensie: Constantin Manea, născut în 1958, în Roșiești-Vaslui, membru al Cenaclului Epigramiștilor. El l-a îndemnat pe Ioan spre Umoriștii de la Iași. Trecând peste emoția vădită, Ioan ne citește câteva epigrame ale acestuia: „Remanieri guvernamentale”, „Unui luptător anti-corupție”, „Bordelurile”, „Noaptea nunții” și altele...

Ioan Frențescu vine cu o epigramă mai veche, legată de ordonanța dată de guvern, privind Covid19, dar nu se aude, căci - din sală: „el ține microfonul la hârtie”. Apoi, încă una, cu: „Mă aleargă și nu prea,/ Teamă-mi e că nu mă prinde.”. Urmează „Prea e totul ca la țară” și „Minutul, unitate de timp relativă”: „Nimica toată-i un minut/ Tic-tac și a trecut ca gândul/ Dar, Doamne, greu a mai trecut,/ Pân' mi-a venit la baie rândul.”, și altele, de tot râsul, ca „N-am nicio femeie-n spate -/ Șmechera se bagă-n față" sau

„Eu și podoaba capilară”... La final, pleacă cu microfon cu tot...

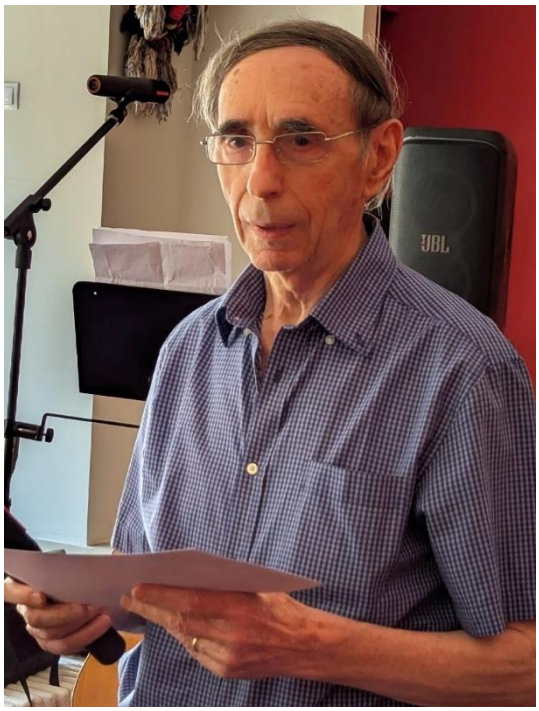

Daniel o invită pe Liuba Patriciu. Ne citește textul „Răni și renaștere”: „Ajuns la maturitate, adultul trebuie să înțeleagă că, fără trăirile lui, nu ar fi putut fi omul de acum. Cuvintele pot deveni punți pentru reconstrucție, puncte de sprijin pentru cei aflați în propriile lor tranziții.” Suntem „mereu școlari”... Apoi ne citește eseul închinat „Oului, din care vine viața”.

Președintele executiv ne citește din „Cugetărerile” lui Nică Janet, aflate în revistă sub titul „Tâm și Pit - Dicționar Michteau”, la pagina 36. Îl invită apoi pe Nicolae Peiu, care dă drumul la un catren, „ceva de sezon, cumul de salariu și pensie”, succedat de o „Mărturisire”: „un secret vă spun, încă merg la slujbă, dar numai pentru rugăciune” și „Pizmuiesc de bună seamă/ Eu pe Toderașcu iară,/ Dar nu pentru epigramă,/ Ci doar pentru verișoară.”.

Și vine rândul lui „don' Axinte, care era dornic chiar de la început”, dar care precizează: „Unul ești în bancă și altul ești pe podium.”. Aflăm că Axinte a primit premiul „Ion Pribeagu nost' ”. Ne citește cu maximă trăire și interpretare poezia Petronelei, cea cu „cearșafuri roz mototoleai”. Doar că Petronela a ieșit la aer... încins... Axinte continuă cu „Nici acum nu știu misterul”, de Ion Pribeagu: „Cum flerul niciodată nu mă-nșală/ Știam precis că o să-mi cadă-n laț.”. Și încă una, de Emil Brumaru, „De dragoste rutieră”: „Sufletul din mine/ Iese-n straturi fine/ Și-o ia după tine/ Pe ulițe fine/ Cu ochii cât ceașca/ Și fluturi pe coate/ Pupa-ți-aș caleașca/ Pe roata din spate”.

Las să se odihnească micile ecrane tactile, pun rucsacul și imortelele pe scaun și ies în față, când îmi aud numele. Citesc un catren umoristic, care mă vizează în mod direct și pe care l-am compus ca să mă simt mai bine, întrucât, lansând moda „cu fața mult căzută și-ncrețită”, îmi și imaginez cum toate tinerele ar năvăli să-și implanteze ceva cu efect opus acidului hialuronic și să-și facă tratamente anti-lifting. Apoi, ca să nu exagerez cu alegerea unei poezii din telefon, citesc „haihui”, pe care sigur am mai citit-o o dată, dar cine-și mai amintește?

Și urcă pe scenă Daria, cu două dintre textele prezentate la concursul „Eterna epigramă”, de la Cluj-Napoca, texte care se află în revistă, pe tema „Degeaba” - „Bătrânul colecționar”, și tema „Pui” - „Metamorfoză”. După care ne încântă cu două poezii despre arșiță, în care metaforele saltă uimitor: „Soare-n delir” și „Rondel de secetă”.

Daniel înmânează diplomele Uniunii Epigramiștilor din România, semnate de președintele acesteia, Dariei, lui Vasile, lui Ioan Toderașcu și Ioan Frențescu, Marian Morisena și Nicolae Peiu.

Este chemat Aurel Noroc, Daniel îl întreabă: „Recităm sau cântăm?”. Astfel încât Aurel recită vers cu vers, iar Daniel

cântă, cu voce și chitară, „Jurământ la Putna”, de Adrian Păunescu și Gil Ioniță. Cântăm și noi. Impresionant!

Apoi Aurel, cu memoria lui fantastică, recită „Scrisoarea I”, de Mihai Eminescu. Îl îngână dna ex-profesoară de limba română, Elena Bostan, care, desigur, cunoaște perfect poezia.

Vine rândul lui Oleg, ce se prezintă de astă dată ca autor de versuri rimate și ne surprinde cu poezia proprie, „Păcat de iconar”. Ne spusese mai demult că exersează la modul cel mai serios în domeniu și, iată, a ieșit la rampă! Îi urăm succes!

Axinte nu stă locului și, la îndemnul lui Daniel, întrucât Petronela a revenit, recită încă o dată „Mai ții tu minte luna mai?”. Dar nu numai atât. El are și nelămuriri: „Cum poți să mototolești cearșafuri roz și să strivești coapsele, cu o pensulă?”.

Tânăra Ilinca Sobețchi vine cu „viața fără nori și ploi”, urmată de d-na Elena Bostan, care își cere scuze de la persoanele pudice și trece la „Vrabia mălai visează”, cu moșul care nu mai poate, își ia pastila, se uită sub fustiță și „sare îndărăt: - Asta nu-i fetiță!”.

O ascultăm apoi pe Maria Loghin, cu proza „Șefia și istoria”, în care vorbește cu seninătate, cu drag și zâmbet, despre tatăl său, linia frontului din 1944, colectivizarea din 1960 și alte mărturii.

Eugen-Paul ne citește catrene umoristice proprii, unul cu soacra, altul cu „Somnul curioșilor” și „Hotărâri”, iar lui Daniel nu-i scapă silaba în plus și rima imperfectă. Apoi se lansează în cântece de-ale lui Elvis Presley, de exemplu „Can't help falling in love”... Are o bază bună Eugen-Paul. Cu nițel studiu asistat, ar merge la nunți și botezuri, în dublă postură: ca naș și cântăreț.

Este invitată Mihaela Ungureanu Botezatu. Ea caută, caută, caută... „scrolează” și nu găsește... „una simpatică, să se potrivească atmosferei pline de umor, de aici". Sau „unul”, mai degrabă, că e „poem”... Ne spune că doamna Elena Mândru o susține, dar, dacă Eugen-Paul o invită, vine și la IA'ȘI SCRIE, să-și lanseze cartea.

Cele trei ore au zburat... Facem poza de grup... fără Sabino.

Mai dialogăm în stradă, ne luăm „la revedere” de la cei care nu merg la Corso, ne reunim vreo 14-15 în sala VIP și dă-i cu cântări, evantaie, bere cu și fără, pizza sau alte cele, c-așa-i stă bine umoristului.

Cu drag și prețuire, cu prietenie aleasă,
Nușa voastră

Festivalul Internațional de grafică satirică și literatură umoristică „UMOR LA GURA HUMORULUI” - 2025,
Tema festivalului: „ALEGERE”

I. Secțiunea POEZIE

Daniel Bratu **((Premiul al II-lea)**

ALEGERE
(G)REA

Născut c-un noian de talente,
Cum altul pe lume n-a fost -
Nichita, Brâncuși ori Terente,
Azi pare c-ales-a cam prost.

În loc să se ducă-n pustie,
Să facă din litere bici,
N-a vrut o poemă să scrie
Și-acum e…, uitați-l, aici.

Cu dalta, măcar o figură
De vită ori ins de pripas
Cioplea el. Azi, lumea-l înjură
Că tot necioplit a rămas.

O mie de muze pe lună
L-ar fi și anume-adorat,
Dar el nici n-a vrut să-și propună,
Și-acum a ajuns un… Păcat!

L-aș plânge cu lacrimi amare,
Cum plângi un talent la deces.
Tâmpitu`! La „Parlamentare”
Ales-a să fie ales.

C-AȘA TREC MUZELE MELE…

Stau, precum troianul Páris, într-o rână
Și gândesc ce muză bună să-mi aleg
Să câștig la Gura. De o săptămână
Sunt un pierde-parte din întregu-ntreg.

Uite, Constantina,-i ca o bombonică,
M-ar deda la scrisul cu dulcegării,
Dar, din juriu, sigur unul e cu frică
Și cu fandaxie de la glicemii,

Ori distinsa doamnă Neli din Galata,
Ce mănâncă numai cap de pește gras,
Mi-ar dicta doar versuri fine,-aristocrata,
Și-un jurat desigur c-ar strâmba din nas.

Dansatoarea Rozi, cât ar fi de bună,
Versul meu spre ceruri tot s-ar fi-nvârtit,
Dar din juriu-acesta, o să se opună,
La așa-nvârteală, cel mai amețit.

Seara când m-apucă, gândul mi-e la Gina,
Planturoasa urbei, zbor prin catifea,
Versurile mele i-ar sorbi lumina
Și, de strălucire, juriul n-ar vedea.

Iar cu Nastasia, zveltă și zurlie,
O fătucă lipsă foarte de chiloți,
Aș concepe versuri fără draperie,
De jurații, pudici, s-ar ascunde toți.

Poate doar Florica, de la Ambulanță,
Să-mi inspire versu-n stil vindicativ,
Să-i predea rigoare mortis de speranță,
Dar ar crede juriul că-s cam aluziv…

Stau, precum troianul Páris, într-o rână,
Cotul rău mă doare, muză n-am găsit
Să câștig la Gura. De o săptămână
S-a-ncheiat concursul. Nici nu mai trimit.

NIMIC DE-ALES
(Daniel Bratu)
Lumină e, iar zâmbetul îi trece
Prin teancul de perdele ca un far,
De cum m-am frânt în ușa-i de la zece,
Ca barca rătăcită, n-am habar.

Ba cred că știu, încet mi-aduc aminte,
Era la supermarket, pe Lipscani,
Și-n ochi avea atâta rugăminte
Că am ales, la casă, să-i dau bani.

Tot ceru-n flăcări îl purta-n privire,
Și-n bucle blonde plasă de astral,
Puteam să plec oriunde, da-n neștire,
Ales-am s-o urmez ca un hamal.

Cu sâni obraznici descuia inferne
Și-n fese-avea comori de neoprit
De, ca-ntr-un vis, dorințele eterne
Cu ea, să urc, în lift, m-au bulucit.

M-a sărutat, intempestiv, pe fugă,
Și eu pe ea, pe unde, nu mai știu,
Simțeam intens cum crește-o mare rugă
De-a fi-mpreună orișicât să fiu.

Când a deschis, grădinile de vară
Din toate Capitalele-au apus.
Să fi rămas, în pragul ușii,-afară?
De nu intram, oricum nu v-aș fi spus.

Și-apoi, plutind, pe valuri de văpaie,
Prin hainele-aruncate rătăcit,
Când m-aruncam spre patul din odaie,
Am auzit al ușii scârțâit.

- Bărbatu-meu, kick-boxer, Golden-Glory,
A mai șoptit superba, fără glas,
Eu auzeam în suflet bocitorii
Și-un popă spân cântând la parastas…

Povestea-i mea aici se întrerupe,
Atâta știu, vă las cu ea în toi,
Și, neavând cum să mă preocupe,
Cum s-a sfârșit vă las s-alegeți voi…

Sanda Nicucie **(mențiune)**

DE NU AȘ FI ALES

De nu aş fi ales ca să mă nasc,
Puteam să fiu prin nori un îngeraş.
Sau focul ce aprinde orice vreasc
V-aş fi plouat sau ars sau câte v-aş…

Puteam să-mi fac averi pe la oraș
Și din cenușă Phoenix să renasc
De nu aş fi ales ca să mă nasc.
Puteam să fiu prin nori un îngeraş.

Un cetățean de-onoare prin Damasc
M-aș fi ales pe mine drept urmaș,
Sau să mă doară fix, dar fix în basc
Purtat cu o mândrie de poștaș…

De nu aş fi ales ca să mă nasc.

COASĂ DE-ALES

Locuiesc pe strada bună dimineața,
Fost-am dodă lele, un loial creștin.
Mă numesc cutare, fix ca-n buletin
Ștampilat pe verso,-nvăluit în ceața...

Am ales din toate, ziua și verdeața
Locul cu-ntristare mă înecă-n vin.
Unde ești, frumoaso, unde ți-e dulceața?
Am rămas pe-aicea, ultimul bovin.

Ia privește-n zare, vine bună seara!
Și m-alintă-alene, dulce mincinoasă
Și m-alege astăzi… Hei, tu, domnișoara!

Parcă-mi cânți la orgă, parcă la chitara…
Ultimului greier. Cât ești Făt-Frumoasă!
Unde ți-este gluga, unde ți-este-o coasă?

ALEGERE ANAPODA
(Sanda Nicucie)
Când m-aştepta un premiu la Humor,
Eu am ales să merg până-n Maldive.
Și mă oftic, și-mi vine să și mor,
Înconjurat de doamne longevive.

Mă doare ba o mână, un picior,
Durerile îmi sunt alternative…
Când m-aştepta un premiu la Humor,
Eu am ales să merg până-n Maldive.

Privesc în ochi întregu-mi viitor,
Bomboanele se-adună pe colive,
Nu le mânânc, dar tot încep să zbor
Spre alte lumi de-a dreptul relative,

Când m-aştepta un premiu la Humor…

***Daria Dumescu* (mențiune)**

RONSONET DE FRAIER

Ea, iubi-a mea, cu ochii de azur,
Ce-a dat, postând pe feisbuc, sfoară-n țară,
Pe mine m-a ales în astă vară
Să stau cu ea, la mare, un sejur.

Am șchiopătat pe drumul înspre gară,
Cu o durere crâncenă-n femur
Și-ajuns, într-un final, privesc în jur,
Da-ncet, încet, m-am transformat în fiară:

Un tip întins pe un cearșaf impur,
Mi-a spus ceva ce n-am putut să-ndur
Cum, că, și el a fost cu ea aseară;

În două ore, fix, în clarobscur
Și-n stilul „smuls”, la modul cel mai dur,
L-a curățat de bani, l-a tras pe sfoară,

Ea, iubi-a mea, cu ochii de azur!

RONDEL DEPRESIV
(Daria Dumescu)
E tot ce eu presimt că mă doboară
În noaptea ce se lasă-n mintea mea:
M-apasă-ntunecimea tot mai grea
Și orice umbră-apar, mă-nfioară.

Nici nu mai știu s-aleg ce cale-aș vrea,
Din cele trei, când ies din crâșmă-afară;
E tot ce eu presimt că mă doboară
În noaptea ce se lasă-n mintea mea.

Doar două lucruri m-ar putea salva:
O sticlă de trăscău și o țigară,
Dar... am de-ales? Că iată, bunăoară,
Apare ea. Nu știți, voi, cine-i ea?!

E tot ce eu presimt că mă doboară!

DILEMĂ

Cum mă-ndrumi, tu, Doamne, gândul mi-i viclean,
Umblă precum vinul, încingând artere;
Să-l aleg pe primul, un poet țăran,
Ori s-aleg ciobanul fără maniere?

Sunt în faza-n care nu știu ce să fac:
Îmi ascult ghiocul, dau în bobi de-o lună,
Cumpăr sânziene, busuioc la vrac
Și le pun sub pernă-n fire sau cunună,

Merg în miez de noapte-n taină, la izvor
Să mă-mbăt cu apa cea neîncepută
Și în plecăciune sfinții îi implor.
Ce să fac eu, Doamne, în așa derută?

El, poetu,-i spirit dionisiac,
Viața și-o trăiește-n pură întâmplare;
Cum, ades, iubirea trece prin stomac,
Mă gândesc la altă variantă-n care

L-aș putea alege pe ciobanul cel
Cu mulțimi de capre, doi măgari și-o mânză,
Dar sunt fată fină, nu mă iau cu el,
Că-nvârteala asta nu-i de nici o brânză.

Doamne, dă-mi norocul să-mi apară-n drum
Un jurist pe cale de pensionare.
Bătrânețea nu e piedică acum,
Este pur și simplu-o stare de-acceptare...

Dar mă-ntorn eu, Doamne, și mă răzgândesc,
Nu îmi plac nici luxul și nici bogăția,
O s-aleg poetul. Ca pe-un dar ceresc
Voi primi cuvântul, versul, poezia!...

Daria Dumescu

II. Secțiunea EPIGRAMĂ

Vasile Vajoga **(mențiune)**

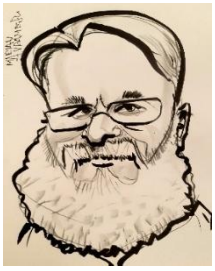

ALEGERE...

În viața asta, efemera,
Greșim flagrant, luați aminte;
Și când ne-alegem cariera,
Și când ne-alegem președinte!

JUST!

Din câte mândre sunt în sat,
Eu cred că de apreciat
Ar fi - și-o spun la orișicine -
Cea care... m-a ales pe mine!

ALEGERE LA DRUMUL MARE

Având un șiș, mascat pe față,
M-a pus s-aleg ori bani, ori viață;
Așa c-am mai plusat o mie,
Că doar eram la chirurgie!

ALEASĂ... DIN PRESĂ

Răzbat opinii tot mai dese
Că, la un festival vestit,
Au fost de toate și pe-alese.
(Doar juriu-a fost ales greșit!)

TEMA „HUMOR”

POLITICĂ ȘI HIHIHI

Un politician e în măsura
S-ajungă-n genul vesel scriitor,
Findcă scoate, când îi dă cu GURA,
Involuntare perle de (H)UMOR.

Daniel Bratu

MULȚIME-AVIDĂ

Dintr-o sută de partide
Ce-au intrat în urne des,
De putere-s multe-avide.
Dar mulțimea le-a ales.

FARĂ ȘANSE

Când soața îi ține prelegeri
Că nu-și dă,-n cămin, interes,
El simte că-i vreme de-alegeri.
Dar știe că n-are de-ales…

DUPĂ ALEGERI

Rezultatul mi-l explic -
Pe la munte, deal sau șes,
Unii n-au ales nimic.
Pe când ceilalți l-au ales.

VOT DE FRANCOFON

Fiind neamul francofon,
Știu de-acum de ce
Am ales, la unison.
Am ales, ale…

TEMA „HUMOR”

SOLUȚIE

La Humor, slujind cultura,
Bat în gura coasei,
Ca să pot să uit de Gura…
Gura păcătoasei.

Concurs „SMILING CITY”
- Gura Humorului 2025

Daria Dumescu **(premiul I)**

GURA HUMORULUI (turistică 1)
Orașu-acesta e pe val;
Zâmbind, le-oferă tuturor
Nu doar o „Gură de Humor”,
Ci, an de an, un festival!

GURA HUMORULUI (turistică 2)
Ca relaxare, dup-atâta stres,
Cu-alegeri și aleși în palmares,
Vă recomand orașul zâmbitor,
Că nu vă strică-o „Gură de Humor”!

Vasile Vajoga

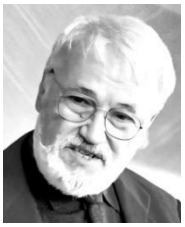

HAZ DE NECAZ, DAR CU... SIMȚUL (H)UMORULUI
Supus realității hâde,
Acest oraș frumos și vechi,
Nu doar zâmbește, ci chiar râde
Cu GURA până la urechi!

ANECDOTĂ HABSBURGICĂ
A anunțat la „Știri” Andreea Esca
Uzând de cunoscutul său umor,
Că, Dvorak, în periplu prin Humor,
Ar fi compus celebra „Humoresca”!

CONSTANTIN MOLDOVAN

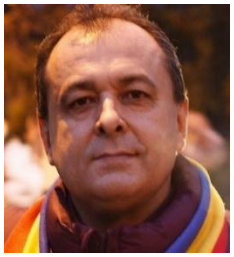

EPIGRAME DESPRE… EPIGRAMĂ!

EPIGRAMA - DEFINIȚIE
(Alexandru Osvald TEODOREANU-PĂSTOREL)
Le amintesc un mic refren
De care-i rog să ţină seamă:
De-i epigrama un catren,
Nu tot catrenu-i epigramă!

EPIGRAMA
(Nelu IONESCU-QUINTUS)
După sens şi parametri,
Epigrama e un meci
Cu un ,,unsprezece metri''
În minutul nouăzeci!

DEFINIȚIA EPIGRAMEI
(Aurel IANCU)
Epigrama e un hap,
Dar nu unul panaceu:
Răcoreşte doar la cap...
La stomac îţi cade greu!

EPIGRAMA
(Mihaela KERESTELY)
Mică, dar cutezătoare,
E maestra ce convinge,
Căci atinge unde doare
Făr' să doară unde-atinge...

EPIGRAMA
(Victor MACAREVICI)
Doar patru versuri puse-n rimă,
Dar, totodată, şi misterul
Ce m-a tăiat şi de la primă
Şi m-a făcut să-mi cer transferul.

EPIGRAMA
(Ionel GOLOGAN)
Epigrama e o floare
Cu petale şi cu spini,
Însă ea valoare are
Când n-o rupi... de la vecini.

DEFINIȚIE
(Ion CĂNĂVOIU)
Epigrama? Proiectil
Pregătit minuţios,
Cu trei versuri de trotil,
Iar al patrulea… focos!

EPIGRAMA
(Marian POPESCU)
Poligonul care-absoarbe
Numai trăgători de soi,
Ce la trei cartuşe oarbe
Trage unul de război.

EPIGRAMA
(Francisc GAVRILEȚ)
O epigramă e un joc matur
Al cărui scop mi-e lesne să-l explic:
De eşti deştept te scapă de-un cusur,
În caz contrar... nu poţi păţi nimic!

EPIGRAMISTUL
(Elena BASSU)
E alpinistul literar modest,
Ce tinde, solitar, să-nfrunte timpul
Şi-având acces barat spre Everest,
Se resemnează, totuşi, cu Olimpul!

Până săptămâna viitoare vă doresc să fiți iubiți, iubind!

(articol publicat în Monitorul de Suceava, joi, 17 iulie 2025)

ȘTEFAN CORNEL RODEAN
(n. 03.07.1951)

UN DOMN, SERIOS!

Umoriștii nu sunt toți la fel. De fapt, nu prea seamănă unii cu alții, nici ca stil, nici ca tip de umor. Pentru că umorul, ca și iubirea, are multe fețe. Ștefan Cornel Rodean are o singură față, de oțel, de colonel de artilerie. Exact până în măduva oaselor, corect până la virgule și semne, neiertător când e cazul, mereu în fruntea scuturilor, călare pe rachete de gând și patriot fără rezerve. Când i-am citit prima data scrierile, în special comentariile din mijloc de război literar, am crezut că e magistrat, cap limpede, bun de făcut combatanții să plângă, oarecum rușinați. Scrie simplu și-adânc, literele sale fac semne în suflet și cărare pe mijloc de creier deștept. Președinte al Cenaclului Epigramiștilor din Sibiu „Nicolaus Olahus", redactor șef al revistei ACUS, premiant și jurat de vază la festivalurile umoristice, un as al facerii și desfacerii de probleme de enigmistică rebusistică, autor de volume cu scrieri diverse, el a rămas, în fond, un artilerist lucid, un domn îmbrăcat în ceasornic de gală, impunând, paradoxal, o anumită ținută și seriozitate-n umor. Oamenii de-acest gen, „cu fruntea ca un cer vibrând", sunt rari astăzi, când iuțeala înlocuiește calmul, ori când facilul își face loc ușor pe orice tip de tron.

Tocmai de aceea și, în mod special, pentru corectitudinea sa exemplară, bucurându-ne de o reușită colaborare, pe care-am dori-o extinsă, îi urăm „La mulți ani bogați și fericiți, alături de noi!"

ALTE EFECTE ALE CELOR DOUĂ GRIPE NOI

Surprinzător şi pentru medicină,
S-au răspândit, în plus, în toată ţara,
Găinăriile de la porcină
Şi porcăriile cu aviara.

PROGRES

Elevii clasei zero-n pandemie
On-line cu bastonașele-au luptat
Și-au progresat, căci toată lumea știe:
Zeroul a ajuns acum barat!

REPROŞURILE SOŢIEI

Mă ceartă soaţa mea, amarnic,
Şi pe nedrept îmi face scene,
Zicând că nu-s destul de harnic;
Aş riposta, da-mi este lene...

VENITUL SOŢIEI

Venitul ei, în fiecare lună,
Mă mulţumea, eram chiar fericit,
Dar am primit o veste nu prea bună:
Că, de o vreme, nu i-a mai venit!

VIITORUL ŢĂRII

Pentru ţară, silitorul
Ce-i la şcoală premiant
Reprezintă viitorul...
emigrant.

BURLACUL PREA PRETENŢIOS

Trece prin cumplite stări:
Prea bătrân şi plin de tare,
După multe căutări,
Nu mai are… căutare.

Daniel Bratu ***Ștefan Cornel Rodean***

VASILE VAJOGA
(n. 13.07.1953)

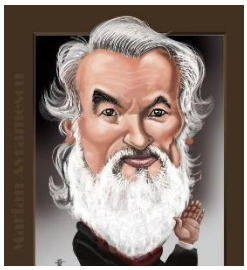

E IUNIE ȘI PLOUĂ PESTE LUNCĂ
(triadă-n revers)

Ploaia scurmă șerpi de lut în dig,
Șfichiuind cu cnut lichid cărarea.
Uzi, la stână câinii dorm covrig,
Ca din glod să simtă-n trup răcoarea.

Se încruntă gârla în aval,
Cenușie-n unda-i ca de bragă;
Stau lăstunii, muți, în zid de mal,
Amăgind menirea lor pribeagă.

Rebegesc răchiți în strai de stropi,
Potrivindu-și gluga sub bărbie,
Curg șiroaie-n ciudă peste plopi,
Din nămiezi, la ceasuri de chindie...

Din nămiezi, la ceasuri de chindie,
Curg șiroaie-n ciudă peste plopi.
Potrivindu-și gluga sub bărbie,
Rebegesc răchiți în strai de stropi.

Amăgind menirea lor pribeagă,
Stau lăstunii, muți, în zid de mal;
Cenușie-n unda-i ca de bragă,
Se încruntă gârla în aval.

Ca din glod să simtă-n trup răcoarea,
Uzi, la stână câinii dorm covrig;
Șfichiuind cu cnut lichid cărarea,
Ploaia scurmă șerpi de lut în dig!

3 iulie 2025

MIHAI TEOGNOSTE
(29.07.1942)

UNUI ELEV

Cum primăvara-i preafrumoasă,
Cu o colegă-o ștergi din clasă,
Te pierzi cu dânsa prin boscheți
Și-nveți, și-nveți, și-nveți, și-nveți...

EMIGRANT

Nepotul meu din București
Spre Vest migrat-a, la mai bine,
Și duce-o viață ca-n povești...
S-a stabilit în Cluj. La mine.

LIBERTATE

Când reveni inopinat
Și o găsi cu alt bărbat,
Surprins, află din gura ei:
„Ești liber să gândești ce vrei!”

SOȚIA

Mă laudă că m-a făcut
Să am răbdare și virtute;
Eu o aprob din cap, tăcut,
Că marile dureri sunt mute.

UNUI CONFRATE

Talentul tău, în plin avânt,
Mă-ndeamnă a mă închina
În fața lui pân-la pământ,
Că pe acolo s-ar afla.

CĂTĂLINA ORȘIVSCHI

2 IULIE – ZIUA UITĂRII

E-un lucru arhicunoscut
Că vrei să uiți, să n-ai în față
Nimic din ce nu-ți place-n viață
Și-ai vrea s-o iei de la-nceput...

DURERE

Pe buze seci ți-ai pus nectar și miere,
În ochi - scântei de false diamante,
În păru-ți - lucitoare giuvaere
Și mersul ți-e o muzică-n andante,

Iar pielea cu luciri de alabastru
Se pierde la hotar cu un veșmânt
Țesut din fir și vise în albastru,
La margine de-abis și de cuvânt.

Blestem de înger ești, o poezie
Cu versu-i ce te-ndeamnă s-o citești,
A simțurilor flacără, beție
Cu-aromă de ambrozie tu ești!

Te-ai modelat - nisip pe țărm de dor,
Dictând un joc cu lacrimi pe-ntuneric,
Cu false-mbrățișări ce în loc vor
Arginți spurcați, cu suflu greu, veneric.

Odaia-ți știe numai disperarea
Dintre cearșafuri și din ochii-ți triști;
Nisipul din clepsidră-i închisoarea
În care de-ani de zile tu exiști.

Toți banii-acasă îi trimiți, câți strângi,
Vânzându-ți trupul și-umede sub pleoapă
Se-nșiră lacrimi ce încerci să frângi
Și cute mari și-adânci obrazu-ți sapă.

La-ai tăi, cei dragi, n-o să le spui nicicând
Cum ai ajuns să îți câștigi tu banii,
Că au destule griji, poveri, pe rând,
C-abia le duc și-n spate mulți li-s anii.

Te cheamă-ades pe-acasă ca să treci,
Dar tu nu mergi, că n-ai să poți să-i minți;
Ți-e dor de ei și-n lacrimi iar te-neci,
Purtând în gând icoana lor de sfinți.

11 IULIE – ZIUA CELOR CE SE ÎNVESELESC SINGURI

Eu singură - și nu-i minciună,
Chiar mi se pare că-i firesc -
Pot sigur să mă-nveselesc
De scriu o epigramă bună.

EPIGRAMA

Patru versuri ce prind viață,
Strecurând clar în cuvinte
O idee cu-altă față,
Ce-o-nțelegi, de ai și minte.

Spune adevăruri crude,
Deghizate-n glume bune;
Râsul cu ecou s-aude,
De-ai un dram de-nțelepciune.

Pui un vreasc, dar când se-abate
La sfârșit amnaru-n piatră,
Focu-aprins pe dată poate
S-ardă tot, chiar și-a ta vatră.

Pune semn cu fierul roșu,
Și pe tine câteodată;
Să nu sari precum cocoșu',
Că doar n-oi fi fără pată!

Cui îi place să o vadă,
Negreșit o bagă-n seamă;
Nu e poantă, nu-i șaradă,
Ci e doar o epigramă.

MIRELA BUTNARIU ***(redactor Crai Nou, Suceava)***

MI SE ÎNTÂMPLĂ…

Mi se întâmplă, prieteni, să am zile bune. În acele zile pot înşirui, repejor, un sfert din tabelul lui Mendeleev, îmi amintesc cum mă cheamă şi chiar ce număr la papuci port.

În acele zile privirea mea străpunge necunoscutul şi îl luminează, în acele zile trecerea mea prin viaţă pare a avea sens.

Şi mai sunt zile, ca aceasta, în care am dat de căţelul ăsta pufos. Îi vedeam nasul, puteam bănui unde îi sunt ochii, dar, în rest, în ruptul capului nu puteam înţelege cum sunt distribuite picioarele în ghemotocul ăla de blană, ce e cu spinarea aia arcuită ce părea să se sfârşească cu o coadă boantă. O fi paralizat, doamne fereşte, ce face acolo, în iarbă, o fi având nevoie de ajutor?

Într-o zi din asta, un cetăţean, uşor afumat, care vine din faţă, îmi citeşte negura din priviri, se opreşte şi îmi spune, cald:

- Se c_că, doamnă!

Sunt zile şi zile, ce să zic...

TINEREȚE

Mă agăţ de tinereţe, stimaţi prieteni.

Mi-a intrat în obicei ca tot ce aşez în dulapuri să calc. Calc tot, mi-am impus să fiu ordonată şi îmi şi reuşeşte, ies pe locul doi dacă mă iau la întrecere cu o gospodină supercalificată, dar nu mi-e ruşine cu mine.

Ei, de-o vreme îmi face curte lenea, îmi dă târcoale comoditatea, ca să nu zic indolenţa, iar toate astea le asociez netinereţii.

„Hei, îmi şopteşte lenea la urechea stângă, de ce ai călca cămăşile de noapte - căci cu ele am acum o probemă - dacă în două minute după ce te bagi în pat arată de parcă nu ar fi fost mângâiate îndelung de fierul de călcat, de ce ai pierde vremea, când ai putea mânca înghețată în timpul ăsta? De ceeee, a crescut şi preţul curentului electric...”

„Uite de aia, aud în urechea dreaptă, ca să arate rufele frumos în dulap, să se bucure ochiul, să hrănesc puţin tulburarea obsesiv-compulsivă, să fie bine, să fie frumos, să fie...”

Calc și mai trag câteva zile de tinerețe, stimaţi prieteni, cât voi mai putea.

Nu, lenjeria intimă nu.

DANIEL BRATU, Holboca

DOI PE-UN LANŢ

La Eforie Nord, marea învolburată înghite, din când în când, digul de la Acapulco. Spre seară, turiştii îşi plimbă pe acolo câinii. Un ins, cu bronzul pielii peren, aleargă în tandem cu cel mai bun prieten al său, se pare, patruped, izbind ceilalţi curajoşi „aspiranţi" de aerosoli. Are în dotare un boxer imens, cât un viţel.

Asemănarea între cei doi este izbitoare, se verifică perfect ideea mimetismului biologic. Aceeaşi frunte îngustă, aceiaşi ochi mici şi vioi, ca două mărgele în ulei, aceeaşi mandibulă pronunţată, agresivă. Aceleaşi vocabule răstite, adresate ameninţător celor din jur.

Singurul plus al bipedului, cumva paradoxal, e un lanţ de aur, prins de gât ca de ciutură...

EROINA

Înainte de miezul nopţii plec spre sud. La ieşirea din Iaşi, coşurile de fabrici părăsite se înalţă din ierburi precum corturile indienilor în preerie.

Un cetăţean mic, chel şi vioi, cu tricou marinăresc fără mâneci, stă pe culoar, la geam, ţinând pe umărul drept, tandru, o căţeluşă de pekinez. Seamănă cu cineva foarte cunoscut, dar încă nu îmi dau seama cu cine.

- Să nu o scăpaţi sub tren, precum nenea Iancu, îi spun, zâmbind.

- Hehehe, domnule, ţin la Mona tot aşa ca la ochii din cap (privirea îi joacă veselă şi cam desperecheată). Nici nu ştii cât de devotată îmi este şi din câte m-a salvat până acum.

Dintr-o dată, tabla vagoanelor începe să pocnească, ca sub foc de mitraliere. Patru adolescenţi de culoare (politică?) incertă aruncă, spre geamurile trenului nocturn de Mangalia, cu pietre din terasament. Mă intrigă furia lor, disperarea cadenţată a tirului. Apărat de pereţi, între rame, observ că, după melodiile şuieratului şi după nivelul fonic al pocniturilor, pietrele au mari variaţii dimensionale, nerespectând STAS-ul. Trenul scapă fără avarii majore, sunt doar câteva geamuri sparte (şi parcă e mai bine, noaptea de vară e caldă), nu există răniţi printre călători. Cu o singură excepţie. Parând cu scăfârlia ei cât bolovanul o lovitură năpraznică, Mona atârnă în braţele stăpânului său, inertă, adevărată eroină. Cel salvat plânge în hohote cu un ochi şi râde cu un altul, mângâie animalul mort la datorie şi bâiguie obsedant:

- Numai cine n-a greşit să arunce cu piatra, numai cine n-a greşit să arunce, numai...

RONDELURI PE NIVELURI

RONDEL DE TAINĂ

Să scrii rondel, îţi trebuie răbdare,
Un ciriflix, o xonă şi-un bifir,
Un corcogheu, un cim de trandafir,
Pe care le aduni în două flare…

Le ţii la copt cam şapte ore-n care
Ai timp să bibernezi un elixir…
Să scrii rondel, îţi trebuie răbdare,
Un ciriflix, o xonă şi-un bifir.

Ce suplă, ce farfidă distilare,
De-aceea, liribranhic mă emir
Şi adevărul crud îl deconspir,
Cu teamă glicerindu-l din sertare:

Să scrii rondel, îţi trebuie răbdare.

Nică Janet

UTOPIE-RONDEL

E greu, chiar o totală utopie,
Să stai în șapte locuri simultan;
A încercat și un fizician
Dar a ieșit o falsă teorie.

Au opt cavouri în intravilan
Le dau la răposați, doar cu chirie;
E greu, chiar o totală utopie,
Să stai în șapte locuri simultan.

Împinși de rude, soacre și soție,
Sunt foști primari ce-au case cât un clan;
Deși afirmă-ntruna cu tărie
Că sunt cinstiți și puri precum Ioan,

E greu, chiar o totală utopie!

David Valentin

RONDEL DE FUGĂ (prin ploaie)

Eu merg în mâini, tu fugi agale,
Popas pe Lună, nici măcar.
Din Marte-n Venus, eu ogar,
Cenușă tu, în vai de vale,

Te-ascunzi în tufe de mărar
Și,-n gând cu toate ale tale,
Eu merg în mâini, tu fugi agale,
Popas - pe lună (nici măcar).

Când e prăpăd cuaternar,
Și poli se mută iar, matale
Faci bine-ntoarsă a ta cale
Iar *je* la fel, deci, în zadar,

Eu merg în mâini, tu fugi agale…

Daniel Bratu

RONDEL CU PLOAIE. LA CLUJ

Aici, la Cluj, a început să plouă;
Eu, melancolic, mă îndrept spre bar,
Pisica mi se uită-n calendar,
Nevasta-și face coafură nouă.

Așa, cam pe la ora unu, două,
Cu boabe fine de mărgăritar,
Aici, la Cluj, a început să plouă;
Eu, melancolic, mă îndrept spre bar.

Voi bea, apoi voi sparge niște ouă
Luate - de omletă - din cuibar...
De ce vă scriu aceste lucruri vouă,
De-i rău sau bine, nu pot spune, dar

Aici, la Cluj, a început să plouă.

Petru Ioan Gârda

SONETE PE-NDELETE

SUNT UN OCEAN

Sunt un ocean strunjit de resemnare
De când simțirea tută mi-ai zdrelit,
Catapultat cândva spre infinit,
Mă anchetez în ochi de căprioare

Ce pasc imașul unui simplu mit
Intrat definitiv în hibernare,
E vara cum o iarnă de culoare,
N-am aer de când tu mi l-ai strivit,

Și nu mai știu de unde am pornit
Și când am sufocat acea candoare
Ce ne sculpta edénul din mirare,
Departe de-nceputul azi sfârșit;

Săgeata morții, iat-o-n cord înfiptă,
Iubirea noastră doarme într-o criptă...

Florin Rădulescu

ARS POETICA

Pe bun motiv, eu nu mai scriu sonet,
Îmi pare feudal, aristocrat,
Departe de umorul democrat
Şi de instinctul meu analfabet.

M-am săturat de gând îngândurat,
Ce naşte ode, imne, berechet...
Oricare plângăcios se vrea poet,
Punând în vers, orgoliu de-mpărat.

Sonetul este, fără dubiu, ţarc,
O ţară cu hotare de beton...
În el, mă simt ca musca într-un parc,

Ducându-le albinelor plocon.
Asemănându-l unui poligon,
În el, săgeata doarme lângă arc.

Janet Nică

DE GRABĂ (sonet în/di shake-sperare)

Degrabă mă târăsc, ca o omidă
Pe frunza ce planează peste străzi,
Tot așteptând c-a mea lollobrigidă
Să-i facă loc în rozele-i brigăzi.

Să-i ia avântu-n plin de aguridă,
Din praful calp la spumele din căzi,
Golind din craii vechi mulțimea vidă
Ce-i flutură surâsul prin ogrăzi.

Ce steag-bucăți de luptă fratricidă!
Ce zdreanță-n haos, șireangul dintre prăzi!
Bucolica vedenie,-n firidă
Dispare,-n minți, ca poamele-ntre lăzi.

Iar eu mă-ntreb, căzând, în toamna grea:
De ce să cad, de ce n-aș mai cădea?

Daniel Bratu

PSEUDO BIBLICĂ

Mă străduiesc să pun o ață-n ac,
E greu, înjur mai rău ca militarii,
Îmi șterg din nou cu cârpa ochelarii,
Deja mi-e cald, la bluză mă desfac.

În neuroni mi se aprind avarii,
Bag firu-n gură, parcă-s un macac,
Dansează nervii țurca în stomac,
Îmi caut bârna-n ochi, emit scenarii.

Sunt rupt în fund, nădragul zdrențăros
Îmi deconspiră starea mea umilă
Și logic, aș dori cumva să-l cos…

Dar s-a ascuns un diavol în textilă:
Privind prin ac, observ surprins un dos…
În gaură am dat de o cămilă!

David Valentin

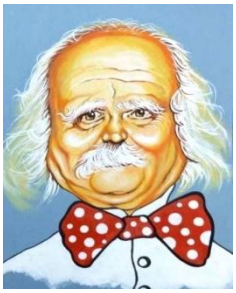

LACUL

Spiritul meu artistic are astăzi chef să se bucure de niscaiva peisaje. Mă uit pe fereastră. Văd: gunoaie, gropi în asfalt și o baltă.

- O baltă! îmi zic. Ce coincidență! Vizavi s-a deschis expoziția pictorului peisagist Toni Tzapu, cu tema Lacul. Merg s-o vizitez!

Intru. Maestrul este singur, poartă pe cap o bască roșie cu moțul cam pleoștit și ține în mână un pahar cu vin, cu picior alb.

- Poftiți!, zice el. Îmi pare rău, dar am un singur pahar. Dacă vreți să degustați, vi-l dau pe al meu pentru două minute.

- Mulțumesc, maestre, dar vreau să degust doar arta dumneavoastră picturală.

Încep periplul cu lucrarea LAC ÎN SOARE. Tabloul reprezintă un astru cu multe raze.

- Unde o fi lacul?, mă întreb.

- Este pe rama tabloului, îmi zice Toni. Este un lac strălucitor, foarte rezistent la apă, pe bază de policarbonat.

Trec la tabloul următor, LAC CU MAC. În sfârșit, iată un lac! Pe lac plutește în derivă un mic rățoi din material... plastic. Maestrul, cu paharul la gură, măcăie cu satisfacție, ceea ce mă determină să trec la LAC ALPIN. În tablou putem distinge un alpinist obosit, lac de sudoare. Nu știu dacă mirosul vine de la tablou sau de la maestrul, așa că mă îndrept grabnic spre LACUL ROȘU. În prim-plan, se vede o mână imensă de femeie, dată violent cu ojă verde.

- Este mâna modelului meu, mă lămurește Toni Tzapu. Este o roșcată delicioasă, dar are un defect: este daltonistă.

Părăsesc modelul fără să-i dau mâna și ajung la LACĂTUL LACUSTRU. Pe malul unui lac secat se vede o bărcuță de hârtie legată cu un lanț imens. Un lacăt la fel de imens o apără de piratii danubieni. Sper să-mi revin din șoc cu PARPALAC ÎN AMURG. Pânza reprezintă un bărbat cu părul alb, în amurgul maturității. Este îmbrăcat într-un trenci dintr-un material lucios, care face ape-ape. M-am mai liniștit, când la orizont apare lucrarea LACUL TITICACA. Pe malul unei ape, se întrezărește discret profilul unui individ cu pantalonii în vine. Maestrul mă lămurește îndată:

- Individul se numește Titi. E primul român care a ajuns în Munții Anzi.

Cu mândrie patriotică mă îndrept spre LAC ÎN OGLINDĂ. Pe pânza verde se vede doar un cal. Nu pricep nimic. Maestrul mă ajută îndată.

- Ce-i așa filozofie?, zice el. CAL înseamnă cuvântul LAC văzut în oglindă.

Profund uluit, o zbughesc pe ușă afară, mergând cu spatele. În urma mea, glasul maestrului Toni Tzapu mă apostrofează violent:

- Domnule, ai sărit peste capodopera salonului. Întoarce-te!

- Nu mă întorc!, zic eu ușor gâtuit. Am sărit-o pentru că se numește IAZ CU PÂRLEAZ.

Mihai Frunză, critic de artă culinară

EPIGRAME PUSE-N RAME

ȘEFUL (definiție)

E-o persoană specială,
Până când te dă afară;
Șefu-i șef și-n pielea goală,
Cum ar zice-o secretară!

Ioan Frențescu

IEŞENII

Ei n-au nevoie, cu temei,
De pompieri şi vă conving:
La Iaşi sunt mii de Păstorei,
Iar ăştia, logic, beau… de sting.

Nică Janet

AJUTOR RECIPROC

Tătic model, cum altul nu-i,
Vecinul creşte-al meu băiat,
Iar eu, profund îndatorat,
Am grijă... de nevasta lui.

Ștefan Cornel Rodean

UNUI AUTOR DE EPIGRAME

Volumul lui acum apare
În douăzeci de exemplare
Și-a mers vânzarea ca pe roate,
Că el le-a cumpărat pe toate.

Ion Micuț

CIRC ELECTORAL

Cum se-njură toți pe plai,
Că-s alegeri noi, în mai,
Am un singur dor: de țară…
Că a noastră dă să piară!

Doru Mihai Lungescu

FLIRTURI

Din seara-n care l-a văzut,
Ea s-a purtat mai reținută,
Căci dânsa are un trecut,
Iar el acasă... o trecută.

Stelică Romaniuc

FOTBALUL AUTOHTON

Contrastu-i clar, vă dau cuvântul,
Că prin tribune,-n România,
La meciuri slabe, bate vântul…
La derby-uri… jandarmeria!

Grigore Cotul

REDRESARE SATANICĂ

Se lovește în săraci,
Iar avuții fură-n draci.
Să scăpăm de mișelie,
Ne salvează... Sânt-Ilie ?

Constantin Bulboacă

DESPRE SITUAȚIA MEA FINANCIARĂ

Probabil, ca la orice om,
O vreme s-a aflat în pom,
Dar astăzi, după ploi și vânt,
Și-a revenit și-i… la pământ!

Ioan Frențescu

CITITOR DE PĂSTOREL

Citindu-i epigramele
Cu vin din toate cramele,
Vă spun cinstit, ca scurt bilanț,
Că m-am trezit… dormind… în șanț.

Nică Janet

MEDICULUI MEU OFTALMOLOG

Mai văd doar puțin, ca prin ceață,
Pe stradă când merg mă împiedic,
Dar am, mai departe, în viață,
Încredere oarbă în medic.

Ștefan Cornel Rodean

VIAȚA DUPĂ MOARTE

Deși nu-i scris în nicio carte,
Eu știu că-i viață după moarte
Și am dovezi să-mi demonstreze,
Când vin și morții să voteze.

Ion Micuț

STĂRUINȚĂ

Pe vecină, fără strai,
După ce-am iubit-o-n mai,
Am un singur dor tenace:
Doamne, fă-o să se-îmbrace!

Doru Mihai Lungescu

AFACERE DE FAMILIE

Cu soacra eu mă țin de glume,
Făcându-i farse permanent
Și-abia aștept să facă spume,
Să nu mai cumpăr detergent.

Stelică Romaniuc

PLAJA – DEFINIȚIE

Lume echipată-n slip,
Pe sub sute de umbrele;
Mari întinderi de nisip
Și hectare-ntregi de piele.

Grigore Cotul

ÎN SPATELE UNUI BĂRBAT PUTERNIC S-AR AFLA O FEMEIE

Cei ce spun nu au dreptate:
Eu, de pildă, jur pe viață,
N-am nicio femeie-n spate;
Șmechera se bagă-n față!

Ioan Frențescu

OLTEANUL DE PE JIU

Cu un talent de la natură,
Olteanul de pe Jiu, sadea,
Chiar fără de măsea în gură,
Le trage bine la măsea.

Nică Janet

ÎN AFACERI

Om trecut prin viață,
Dau, că-s serios,
Cărțile pe față...
Șpaga - pe din dos.

Ștefan Cornel Rodean

VISE ORIENTALE

Țăranul și-a primit pământul
Și-n gând porni, cu tot avântul,
Să-l umple numai cu măslini,
Dar îl cultivă cu ciulini.

Ion Micuț

NU-I CA-N POVEȘTILE BIBLICE

Ca bețiv, în luna mai,
Am un singur dor: de bere;
M-am intoxicat cu mere…
E un iad să fii în Rai!

Doru Mihai Lungescu

MĂSURI DE CRIZĂ

Guvernul nou ne-a anunțat
Că suferă în rând cu voi
Și drept dovadă-au renunțat
Să angajeze-amante noi.

Stelică Romaniuc

ÎNGRIJORARE

Îi urmăresc de multă vreme
Pe David și pe Bolojan
Și chiar încep să-mi fac probleme,
Că sunt și eu... tot ardelean!

Grigore Cotul

CINA CEA DE TAINĂ

Iuda onorase Cina
Și venise cu povești,
Iar trădarea cu pricina...
Face pui la București.

George Eftimie

EU ȘI PODOABA. CAPILARĂ

Pot de-amu să ies c-o fată;
Am dantura rezolvată
Și chelia coafată,
Numa' vântu' să nu bată!

Ioan Frențescu

UNUI PRIETEN

Îl admir, căci, iată
Știe-a pune stop:
După ce se-mbată,
Nu mai bea nici strop.

Nică Janet

BĂIAT CUMINTE

El n-a avut, vreo şase ani,
A băuturii boală
Şi nici pe droguri n-a dat bani;
Apoi, s-a dus la şcoală...

Ștefan Cornel Rodean

OPȚIUNE SALVATOARE

O viață grea am îndurat,
Mâncam salam, covrigi, conserve,
Din bani nu mi-am făcut rezerve,
Așa că azi m-am însurat.

Ion Micuț

SĂRĂCIE LUCIE

Că n-am bani să merg la mare
N-ar fi o problemă crasă,
Însă ceea ce mă doare
E că n-am nici stând acasă.

Stelică Romaniuc

DUPĂ SCRUTIN

Alegii au aflat secretul
Și de aceea vin cu graba,
Sperând că-i doldora bugetul,
Că altfel... totu-a fost degeaba.

George Eftimie

LA REGIM

N-am restricții fortuite
Care țin de sănătate.
Toate-mi sunt îngăduite,
Dacă nu sunt măritate!

Ioan Frențescu

TANGOUL

Ascultându-l pe profesorul de dans vorbind despre istoria tangoului, despre cursurile pe care le predă, despre obiceiurile dansatorilor, despre bunele practici și câte și mai câte, îmi revenise fascinația inexplicabilă pe care acest dans o înstăpânise asupra mea de-a lungul timpului.

Într-o abordare nerealistă a vieții, îmi imaginam că mi-aș fi putut petrece întreaga existență dansând tango. Chiar dacă nu-l dansasem niciodată, sau niciodată așa cum ar fi trebuit, cum se cerea dansat acest gen care era mai mult decât un dans, era poezia amestecată cu povestea și muzica, o înălțare și-o coborâre, împletire de tragic și vis, de trăire și netrăire, de permanentă căutare a ceva ce știi că poate nu vei afla. Făcând o paralelă cu planul floral, asociasem dintotdeauna tangoul nuferilor.

La fel ca și aceștia, provenind din noroaie, din mâluri incerte și dubios mirositoare, prin transformări succesive și miraculoase, ajunsese la puritatea supremă, păstrând doar frumusețea, esențializând, oferind privitorului numai acel parfum suav, discret, care te lasă mereu cu semne de întrebare.

- Tangoul e o stare, nu-i așa?, îl întreb și profesorul îmi confirmă. Cum poți preda stări?

- Nu poți, tot ce poți face e să-i înveți pașii, mișcările, execuția cât mai corectă, asta e baza, e abc-ul, restul ține de fiecare cum reușește să exprime. Arta pe care o presupune tangoul e tocmai aceasta, în lipsa ei, e doar un sport, banal, rămas în uitare.

Privind perechea de dansatori din ring, mă învăluie stări pe care parcă le-am trăit cândva, cine știe, într-o altă viață, de va fi existând așa ceva, într-un alt timp, sau poate chiar în vis. Mi se năzare că tangoul e definiția iubirii neîmplinite, dar atât de mult dorite. Protagoniștii se caută, se ating abia simțit, cu atât de multă tandrețe și senzualitate, încât simți că nu mai e loc de nimic, de nimeni între ei, și totuși gestul nu e dus niciodată până la capăt, rămâne mereu acea neîmplinire tragică, o simți din priviri, din postura corpurilor, din fiecare fibră zvâcnind abia perceptibil. O căutare permanentă a acelui suflet pereche a cărui existență doar o intuiești, cu care simți că te-ai contopi într-unul singur, un șir de apropieri-depărtări, torsionări ce aduc cu torsiunile sufletului în alergarea lui nevăzută, apoi zvâcniri de revoltă, apoi liniștiri resemnate, ori speranțe reînviate, când el își trece mâna pe spatele ei cu acel amestec de forță și gingășie pe care doar o masculinitate bine așezată în toate ale ei o poate exprima, privirile profunde care scormonesc sufletul și viscerele, unduirea ei după semnalul dat de el abia perceptibil. O singură privire sau un singur gest mărunt e de ajuns s-o determine să-l urmeze.

N-am dansat niciodată tango, dar, de fiecare dată când privesc un dans la limita perfecțiunii, știu că am fost și eu acolo cândva, în acea împletire, în acel zbor tragic care sfârșește inevitabil pe sol, în acea privire, în gestul acela mărunt, în atingerea fină și îndrăzneață, atât de senzuală, niciodată dusă până la capăt. Și da, sunt din ce în ce mai convinsă că mi-aș petrece întreaga viață dansând tango... dacă aș întâlni dansatorul potrivit. Acela care să mă facă să-l urmez, dintr-o singură privire.

Florentina Loredana Dalian,
Slobozia, iulie

FLORIN ALEXANDRU COLLOMBO,
Constanța

O DISCUŢIE LA SUPRAFAŢĂ

- Bună ziua, mamaie!
- Ai? Ce spuseşi?
- Bună ziua!
- Aaaa, bună să-ţi fie inima, tinere! Ce-i cu tine prin cimitir?
- Treceam spre sat şi n-am cu ce să-mi aprind ţigara. Ai un foc?
- Eeee, he, he! Am maică, că doar io n-am fost de-aia destrăbălată să mă jupoi sau să mă bărbieresc prin cele locuri. Stai să-ţi rup unu. Da', la ce ţi-o trebui, păcatele mele?
- Bre, ce tot zici acolo? Te-am întrebat de-un foc! Un foc!
- Aaa, ia uite ce-am înţeles eu. Hi, hi, hiii! Ei, un foc n-am, maică. Nu mai umblu cu focu' de când mi-o crăpat bărbatu' de tânăr. Cincizeci de ani! Un munte de om, maică!
- Dar de ce-a murit?
- Nu, ferească Dumnezeu, nu m-a plesnit niciodată!
- Nu bre, de ce-a crăpat?
- Aaaa, a cerut un foc la un gealat de-al lui şi a ars ca o torţă. Ce ca o torţă, ca o şură de paie uscate!
- Păi cum s-a-ntâmplat?
- Ce să amestece? N-a amestecat nimic, tinere! Ce spui acolo?
- Mamaie, de ce a luat foc?
- Ei, de ce! Fura benzină, maică... Din conducte. Toate ţoalele lui erau îmbâcsite de benzină. Şi a poftit la o ţigare, fi-i-ar pofta de râs să-i fie!
- I-auzi! Hmmm! Şi ai venit să-i aprinzi o lumânare?
- Între picioare!? Ce-am între picioare?
- Nu, mamaie, am întrebat... în sfârşit... Unde-i îngropat?
- Hi, hi, hi, tare curios eşti, tinere! Era, era bun la pat. Ohoo!
- Mamaie, ascute-ţi urechile! Unde este îngropat, am întrebat.
- Aaa, uite-acolo unde scrie familia Bulbuc. Vezi? Mitică şi Gherghina Bulbuc. Că şi pe mine tot acolo m-au îngropat. Peste el.
- Ce... spui... mamaie!?
- Ce, ai surzit? Şi eu, şi el suntem în aceeaşi groapă! Şi-am făcut o înţelegere: la moşii de iarnă iese el, ca să se mai răcorească, iar io ies la moşii de vară, că am crăpat degerată la prima iarnă după el. Ah, uite un chibrit lângă felinaru' ăsta. Ia-l, să-ţi aprinzi mahoarca. Tinere, ai auzit? Măi băiete, unde eşti?! Tiii, a dispărut ca o fantomă, nu alta!

DIN CELEBRELE DUELURI („MAESTRUL ȘI TEODORA”)

PETRU-IOAN GÂRDA

DE CE-AI VENIT?

Eram pierdut de tot în lumi astrale,
Căci universul îmi părea ermetic
Și, în raport cu astrele, estetic,
Femeile-mi păreau făpturi banale.

Nu m-a clintit din calmul meu ascetic
Vreo tipă cu idei fenomenale,
Eram pierdut de tot în lumi astrale,
Căci universul îmi părea ermetic.

Dar iată că schimbări esențiale
S-au întâmplat și nu doar teoretic…
De ce am devenit, subit, frenetic?
Ai apărut în drumul meu, Pascale…

Eram pierdut de tot în lumi astrale.

TEODORA PASCALE

SUNT O FUGARĂ

E viața o pilulă dulce-amară,
Zadarnic o-mbrăcăm în poezie;
Chiar de plutesc pe nori de reverie,
De dragoste mă tem și sunt fugară.

Mă faci să simt extaz și agonie,
Iar hotărârea mea nu e ușoară -
E viața o pilulă dulce-amară,
Zadarnic o-mbrăcăm în poezie.

Când mă atingi, sunt strună de vioară,
Iubirea ți-e izvor de apă vie;
Deși să-i sorb esența mă îmbie,
În Gardă, vigilentă, voi fi iară,

Căci viața-i o pilulă dulce-amară.

.

DIN CELEBRELE DUELURI (DORA ȘI DORU)

TEODORA PASCALE

IDOLUL FEMEILOR

Tu, meșter de cuvinte iscusite,
Bătute pe-ale vieții nicovale,
Turnate-n forme noi, spirituale -
Ai scos din minți cohorte de iubite!

Cu versurile-ți dulci, pasionale,
Hrăneai aceste dive hămesite,
Iar ele se luptau să te incite
La tot mai multe schimburi… culturale.

Azi, însă, ești sătul de romantisme,
Femeile, din drog, îți sunt năpastă,
Nu mai declami sensibil, cu melisme,

Cum s-au ivit, lasciv, din a ta coastă…
Încet, încet, te-au copleșit cinisme,
Reumatismul cronic… și-o nevastă!

FRUMUSEȚEA E TRECĂTOARE

„Burlacul de-argint”, cel cu pletele sure
Și astăzi provoacă o patimă oarbă,
Femei se înfruntă, dorind să îi soarbă
Esența de Apis, credință să-i jure.

Privind arogant, el își râde în barbă,
Știind că rivalii nu pot să îndure
Că e cel mai falnic stejar din pădure
Și-n umbra lui deasă nu crește nici iarbă.

O veste ciudată se-ntinde prin urbe,
Al sexului zeu și-a ales o mireasă!
Viesparul de „foste” începe să turbe,

Că banii-s motivul, că-i strâmbă și grasă.
Pe mire, în schimb, nu-i nimic să-l perturbe:
„Ce dacă-i bogată-n exces? Nu îmi pasă.”

DORU MIHAI LUNGESCU

IMPRESIA E FALSĂ

Sunt chiar afon la vorbe iscusite,
Dar mă pricep grozav la nicovale,
Sunt inginer la căile navale
Și de pe net iau slove potrivite.

Le-am invitat, cu versurile goale,
Într-un hotel, pe câteva țicnite
Și toate-au reușit să mă irite,
Că-mi propuneau doar schimburi… culturale.

De asta mă feresc de romantisme,
Femeile din lumea literară
Sunt doar sofisticate mecanisme,

Iar doamna mea, o fată de la țară,
De-atâtea epitete și „melisme”,
S-a dus cu unu-n haină militară.

PURITATEA E NESIGURĂ

„Burlacul de aur”, școlit, cu parale,
Se ține departe de fete bogate
Și caută-n taină emoții curate
La Gina, bruneta cu forme fatale.

Mașină și carduri, picturi, nestemate,
A pus, fericit, la picioarele sale,
Să-i simtă și el rotunjimile goale,
În brațele-i calde, uniți în păcate.

Acum e-n spital, cu accese de frică,
De când un tovarăș i-a zis, cu de-a sila,
Că splendida Gina, făptura voinică,

A fost operată (a *dreacu’*, debila!),
În scop de „afaceri”, mai jos de burtică,
Și, practic, e Gicu - un șut din Chitila.

DIN CELEBRELE DUELURI (DAVID ȘI TEODORA)

DAVID VALENTIN

„O PISICĂ IMPLICĂ O ALTA”

E indicată încă o pisică,
De șoarecii îți mișună prin casă,
Doar una, pe tânjală ți se lasă,
Când are pe aproape o mămică.

Chiar fără de obârșie aleasă,
Dar tânără, atentă și voinică,
E indicată încă o pisică,
De șoarecii îți mișună prin casă.

Ea n-are cum să-ți fie inamică,
Deși e vânătoare nemiloasă;
De tine se lipește drăgăstoasă
Și-ți dă pe tavă câte-o păsărică...

E bine să ai încă o pisică!

TEODORA PASCALE

„CÂND LATRĂ UN CÂINE BĂTRÂN, SĂ IEȘI AFARĂ"

Stăpânul, când e singur, mai pe seară,
Primește-n gazdă câte-o maidaneză,
Să-mpartă cu ea, darnic, o dormeză
Și să îi cânte, tandru, la chitară.

I-ar azvârli tigaia drept în freză
Nevasta, de ar ști de-așa ocară;
Stăpânul, când e singur, mai pe seară,
Primește-n gazdă câte-o maidaneză.

Cât timp el face ca și trenu-n gară,
Căci mândra nu-l împinge spre asceză,
Sunt ocrotiți de câine, ce-n viteză
Apare, latră, când e om afară

Și e stăpânul singur, mai pe seară...

DIN ALTE APROAPE CELEBRE DUELURI*

SILVIA HORGA

LUNGA VARĂ

S-au terminat cireșele dorite...
Prin ramuri bate-un vânt uscat, fierbinte
Și parcă nici nu le mai ținem minte
Pe cât ne atrăgeau cu dulci ispite.

Dar zilele sunt încă însorite,
Poeții tot încearcă să ne-alinte
Și pentru ploi, fac popii rugi preasfinte,
Să vină nori spre plaiuri dogorite.

Femeile se schimbă-n paparude
Moderne, doar în șorturi și tricouri
Și ies băieții tineri să le ude,

Să faca zarvă mare și-apropouri...
Iar vara noastră va mai sta la rude,
Culcată-n iarba verde, ca-n tablouri!

ȘTIRI FALSE

Mergeam la ski, pe undeva, la munte,
Cu vărul meu primar, în plină vară,
Știam ca fi-va foarte cald afară,
Dar că-n mașina lui îs friguri crunte.

În mers, m-am transformat în răcitură,
Că aeru-mi bătea direct în frunte,
Dar nu voiam ca vărul să mă-nfrunte
Și mă-nvelii în șuba-vechitură!

De-aș fi știut c-o să mă vezi prin geamuri
Mă ascundeam precum o curcă-n paie,
Acuma... o să spui, biensûr, la neamuri

Sau chiar la Radio-ul din odaie,
Ce minte că m-ai da iar cu balsamuri
Pe plajă, ca pe-o dudă ce se-nmoaie!

DANIEL BRATU

S-A TERMINAT...

S-a terminat cu tot ce-a fost să fie,
Cuprins de-nghețul Dochiei, haină,
Că te-am văzut, în șubă,-ntr-o mașină,
În plin solstițiu,-al verii ce-o să vie,

Ca floarea,-n geam, orbită de lumină,
Privind ca puica înspre farfurie,
C-un frig în tremor, parcă de piftie,
Ori ca o rază-n lacul din grădină…

Nu dispera, la Radio se-aude
Că va veni căldura, drept ecou,
Din visul vremii plajelor cu nude

Pierdute-n joc de val ca-n cazinou,
C-om sta la umbra crengilor cu dude…
Și-om aștepta zăpezile, din nou.

AGALE, VARA

Când mi-ai descris, cu lux de amănunte,
Așa o epopee de bizară,
Am stat, o vreme,-n loc, ca trenu-n gară
Și n-am crezut, apoi, niciun grăunte.

Pe vărul tău, primar votat la țară,
Îl știu perfect, l-am și-ntâlnit pe-o punte
Trecând c-un car cu boii mici în frunte,
De unde-așa mașină bip…olară?

Deci nu te crez, dar fie, vorba aia -
Ajunge-așa-ncruntare și scandal,
Aruncă șuba, ceasul și tigaia,

Corsetul, masca, rochia de bal
Și fugi pe-o plajă goală, la Mamaia,
Pe unde trece-agale val cu val…

.*Duelul a pornit de la replica Silviei Horga la poezia „S-a dus cărldura verii de-altă-dată", a lui Daniel Bratu (n.r.)

DANIEL BRATU

Festivalul „Epigramiștii noștri”, Brăila, 20-22 iunie 2025

BRĂILA, DIN NOU

Chemarea ca din trâmbițe de înger din nou ce-a strigat, n-a fost să fie-n van. Brăila, un port din ce în ce mai apropiat, avea nevoie de noi, pe cât și noi de ea, cum un copil de-o turtă dulce. De două luni, adică de mult timp, nu-i mai călcaserăm centrul pietruit și nu mai admiraserăm, vrăjiți, arhitectura, orașului și fetelor sale. Am fi putut să refuzăm invitația, în locul nostru erau atâția alții ce-ar fi venit și-n limbă ori în mers târâș, dar cum să refuzi un genial în viață, cum este încă „Scârțarul” și „coțcariul” Costel Pătrășcan?! Un festival atipic, plin ochi de premianți întâi fără excepții și de trofee cu nas roș, băsca fiole cu aer vesel, în cinstea caricaturii și-a umorului scris, aflate-n semnul sărbătorii. Sau sărbătorilor. 100 de ani de la nașterea lui Matty Aslan, lansarea antologiei „Epigramiștii noștri”, „biblia” de epigrame „pritocită” de Florin Rotaru și Constantin Tudorache, lansarea albumului laudativ de sine și peste, „Una pe noapte” al lui Costel Pătrășcan, împlinirea a 35 de anișori de la înființarea Uniunii Epigramiștilor din România.

Drum spre infinit parcă tot fu, cu Popasul Costești cam pleoștit, lăsat într-o parte și Ioan Toderașcu, marele epigramist și întâiul artist fotograf al locului, venind mai pe urmă, la braț cu veșnicul tânăr ferice ce-i voievod de Bibliotecă din Alexandria - Vaslui, Bichineț Gelu Menumorut. Cu Sanda în formație reîntregită, am parcat la Grand Hotel Orient, impozant și pe măsura numelui și-a stelelor sale. Din alte zări, deja ajunși voinici și prințese cu haz nimereau prima dată Brăila. Un stol întreg de CUCI din Constanța, în frunte cu Liviu Kaiter și tizii Daniel Țucă și Dan Norea, zburase deja peste play. Cam tot atunci, cu parcarea la bună dispoziție, ajuns fu Florin Rotaru, cu Leru-i Ler, Cuceritorul de premii la concursuri ad-hoc sau nu, vajnicul Întemeietor de antologii și co-organizator, apoi dinspre Coloana Infinitului, dat-au trap, pop și rock Laura și Doru Lungescu, mereu vivanți. Înainte vreme, floarea Satyricon-ului, Petru Ioan Gârda, Radu Păcurar, Adela, Cristi, Grigore Cotul și Radu Păcurar (l-am trecut special de două ori, nu știu de ce) cercetau Brăila, încercați corăbieri de sub Feleac ori de pe Someș.

De peste Prut, echipajul epigramiștilor frați Ion Diviza și Gheorghe Bâlici, mai serioși și supli ca oricând, două academii de umor, fără academicianul Mihai Cimpoi. Silvia și Liviu Gogu, de mai spre iunie aproape, ot Buzău, de dinspre noi, vitezistul de spirit Gelu Bichineț, cum spuneam, cu marele epigramist din Costești, Ioan Toderașcu, George Corbu, distinsul președinte al Uniunii Epigramiștilor din România, Cătălina Orșivschi, deținătoarea premiului special al Festivalului Scârț - Umor, „Păpușa cu ouă de aur", din Vama și, ultimul pe listă, cum Cassius Clay cândva, profesorul Constantin Moldovan din Mănăstirea Humorului, redactorul șef al Revistei Epigrama, laureat al concursului „Scârț - Umor". Până târziu, în prima seară, sub ochii strălucind de grija noastră ai lui Costel Pătrășcan, s-au dezbătut probleme de s-a făcut noapte-nstelată.

Spre dimineața, cu zorii mijind de-o săgeată cu soare pe cer, ne-am întregit în poza de grup, alături de președintele Uniunii Scriitorilor, Varujan Vosganian, cel fără pic de morgă aristocratică, un suflet de om cald și fost ministru, enciclopedie de bancuri și distribuitor de poante la foc automat. Grupul bine strâns unit și îndrumat a ajuns în pas săltăreț la minunatul Palat Lyra, Muzeu al Umorului cum altele nu-s. Caricaturile lui Matty, cărțile de pe trepte, vii cariatide ne-au îndrumat spre sala de spectacole, unde pe podium urcat-au președinții Varujan Vosganian și George Corbu, dar și alți corifei, precum secretarul UER, Florin Rotaru, redactorul șef al revistei Epigrama, Constantin Moldovan, generosul genial Costel Pătrășcan și excelentul moderator-manager Gelu Bichineț din Vaslui, toți în așteptarea lui Constantin Tudorache, care n-a mai venit.

Frumoasa zi de iunie pornit-a falnic, prima festivitate începând și sfârșind epigramatic și cuminte, printre diverse lecturări de catrene hazlii și dueluri care de care mai spumoase. Constantin Moldovan și Petru Ioan Gârda, Ion Diviza și Gheorghe Bâlici, Daniel Țucă și toți ceilalți au dus către extaz deliciul audienței de matineu. Cum n-am drepturi de autor, mă rezum la catrene de-ale mele ad-hoc și prietenești, scrise la fața locului cea zâmbitoare:

ÎNTREBARE LA RADIO EREVAN

Sunt scriitorii, azi, în România,
Cu mult mai mulți în fiecare an
Și prăpădesc cu mult mult hârtia?
- Da, domnu` Varujan Vosganian!

DESPRE CONSTANTIN MOLDOVAN
(care a citit articolul scris de Varujan Vosganian în revista Epigrama, chiar de lângă Varujan Vosganian)

Confrate bun, trudind în poezie
Și-n sfânta epigramă românească,
N-o fi știind el excelent să scrie,
Dar știe-atât de bine să citească...

PIERDE-VARĂ LA BRĂILA

Când mulți se lasă pradă străluminii,
Pe plajele cu soarele răzleț
Și-admiră fetișcane în bikini,
Eu stau și-ascult pe Gelu Bikineț.

Din nou poze, masă bogată și schimb vioi de replici și bancuri la foc automat. Câștigător detașat, prin unanimitate, Varujan, care-a plecat spre singura capitală a țării victorios precum Mihai Viteazul la Alba Iulia, cu mari promisiuni de mult mai bine pentru scriitorii glumeți.

La al doilea spectacol al zilei, am mobilizat forțe locale și familiale de mare anvergură, printre care Laura, Cătălin și tanti Ionica, de au putut admira în voie cum am uitat o parte din sonetul Alzheimer.

Spectacolul, beneficiind de o sală plină ochi, a fost, în rest, minunat, cu descoperiri armonice rock - Lockdown Band, extaz umoristic în rime, completat de stelare talente locale ca Stela Șerbu și Ion Moraru și s-a încheiat fericit, cu cireașa de pe tort, spectacolul de caricatură comentată, al lui Costel Pătrășcan. După cireașă, la cina festivă sosit-a și tortul, dedicat epigramiștilor, cărora li s-a cântat, în diferite variante, „La mulți ani”, de către grupul Alesis, ascuns într-o boxă. Dan Norea a câștigat premiul pentru dansatorul serii, neacordat, dar pe deplin meritat. Când n-a mai fost „lumină nicări” și „sala goală s-a închis”, grupuri de sfătuitori încă mai șușoteau.

A doua zi, duminică, după ce Eternii epigramiști clujeni au decolat spre plaiurile de sub Feleac, pentru consfătuiri de taină și de nou festival, cei rămași s-au încolonat către Dunăre, iar pe faleză s-au pozat și-au ascultat istorii.

Precum din timpuri vechi corăbieri, conduși de excelentul ghid Costel Pătrășcan, am colindat, în sus și-n jos, de la Tanti Elvira la colțuri de Strada Neagră și Strada Roșie, întru-nvierea vechilor glorii apoi, osteniți, ne-am așezat pe bănci, în parc și-am cântat, în surdină, cântec de-ademenit și mulțumit cu vremea bună.

Până-n amiază, iar puși pe-ospăț, îngreunat-am de-ajuns fizicul și clătit-am spiritul cu vorbe bune de „în sfârșit bine-ați plecat acasă”. Ajunși la Costești, am admirat colinele făcute special în ciuda măiastrului aparat de pozat al lui Ioan Toderașcu, apoi frumosul monument reamenajat de serbări al lui Ștefan cel Mare și Sfânt de la Podul Înalt.

Cu sfințenie, când am pășit cimentul curții din Holboca, gânduri de slavă s-au dus spre Costel Pătrășcan, minunatul său Festival și către șapca cea înalt stătătoare-n cuier a marelui umorist de peste Prut, Gheorghe Bâlici. Speranțele concursului de la Cluj încă dospeau…

DANIEL BRATU

Festivalul Naţional „Eterna Epigramă”/ Festivalul Naţional „Izvorul Someşului”, Cluj – Napoca, 27-29 iunie 2025

„ETERNITATE, IUBIREA MEA…”

Lung e drumul Clujului… Nu ştiu cum reuşesc alţii, care vin dinspre Dunăre sau de la Pontus Euxinus, dar greu încercata Toyota din dotare, când aude de mers spre Feleac, începe să facă nazuri de Pegas mofturos. Scârţ-âie, cu plăcuţele de frână la os, tuşeşte din carburator cu subînţeles şi rămâne fără apă de spălat parbrizul ori fără alte diverse lichide. Norocul, la dus, al dihaniei japoneze de-o vârstă cu Festivalul buzoian de „anţărţ”, a fost că umoriştii moldavi invitaţi s-au împărţit fix în două grupări, egale numeric, de câte trei băieţi şi-o ştrengăriţă, dintre care una (grupare) a vrut musai să-ncerce plăcerile mersului cu „ţugul”. De aici, a rezultat o firească lărgire a orizontului şi spaţiului din portbagaj, numai bun de cărat JBL-ul şi alte delicatesuri de amplificare audio, pe lângă chitară şi bagaje de bagaje. În habitaclul Scârţ-ar şi auto, rămas-au cutezătorii cei vajnici şi degrabă degustători ai mersului în voie pe şosele, alături de mine şi de Sanda, adică bunii prieteni Ioan Toderaşcu, marele epigramist din Costeşti şi Haivas Mihai, un soi de staroste al prozodiei şi propăvăduitor al amfibrahului, sfinţească-se numele său!

Cu trenul plecaţi, echipa de băieţi a rămas fără ştrengăriţă, care n-a mai venit, astfel încât cei doi Vasile (Vajoga și Larco) şi-un Ion (Diviza) s-au strâns unit în jurul unei măsuţe, la drum lung, probabil, ajungând devreme la cazare şi masă.

După soare şi nori din belşug, ace de păr şi drum lin de vară, trecând prin stihii şi prin fumul ploilor trimise din Cluj, cealaltă grupare vitează-a „mas” către seară-n zona parcării Delaf, reuşind să blocheze alţi doi mergători dinainte, pe David Valentin şi pe Chitul Grigore, sub îndrumarea atentă a bărbaţilor Geto-Coţi, Grigore şi Cristi. Direct în sala de mese trimiși, predat-am „Scârț”-ul făcut la mare viteză, spre corectură, lui Vasile Vajoga, carele m-a informat că ar da trenul pe Toyota, la-ntors. Și el, și ceilalți doi vrăjiți de glasul roților de tren. Am crezut că n-am auzit foarte bine. Auzisem. Nici el n-a dat semne de-nțeles când am strigat: „Dar cu bagajele ce facem?”. În jur, clinchet de tacâmuri și pahare, melodii de-ncântat, „gâghilau urechile plăcut”. Îmbrățișări și pupături, cu prieteni mai vechi și mai rar de văzut, ne-au dezmorțit. Cumva și mai atipic decât anul trecut, amfitrionul Gârda a făcut cunoscute celor prezenți temele pentru concursul de epigrame ad-hoc de-a doua seară (nume de plante sau de animale, exclus maimuța). La mese, festin iarăși pe-alese, cu oameni de faimă prin jur. Dar faima, ce-și lasă greutatea și pe cei mai încercați umeri, a obosit cu plus de măsură pe cei mai în formă prezenți, care-au plecat la culcare cuminți, înainte de orele mici.

În ziua a doua, precum și-n anul ce-a trecut, după micul - mare dejun, întreaga răsuflare-a Festivalului s-a adunat în partea cu trepte-a Delaf-ului, zâmbindu-și frumos. Acum m-am prins și ce-i cu pozele în adâncime - cei mai de sus nu prea ajung să se vadă sau par mult mai mici decât sunt. Uite, urieșescul tarabostes Grigore Cotul, impozantul Valentin David, maiestuosul Nelu Moldovan, voinicul Bratu, cuirasatul Kaiter, bărbosul căpitan de Play Dan Norea (care și-a luat tricoul cu dungi tocmai să fie mai vizibil) în poza de grup ori nu se văd deloc (precum Gheorghe Cireap), ori sunt cât niște nasturi de la cămașa lui Radu

Păcurar, cât medalionul Mirelei Grigore sau cât o lentilă de la ochelarii lui Ioan Toderașcu. Experiența de fotograf se cunoaște oricând, chiar și pașii marelui epigramist din Costești fiind succesiuni de reușite instantanee, parcă.

căruță. Față de Brăila, unde Costel Pătrășcan, posesor al cunoscutului tricou „urma scapă turma”, a avut grijă de oițele rătăcite, la Cluj am putut sta în voie de vorbă, la masă, cu alți doi „mireni”, Nelu Moldovan și Florin Rotaru, mai puțin Cluj

Urma și noi să facem pași prin Cluj, duși de colo-colo de mijloacele de transport în comun, unde aveam gratis în grup. Ca organizator de festival al celor mai recente trei ediții „Scârț-Umor”, am exclamat în sine și nu numai: „Fantastică idee! Adio autocar special, mofturi și fonfleuri! Bun venit „operațiunea Autobuzul”!”

Cum plecarea fusese anunțată la 9:30 și grupul a plecat la 9:10, noi am rămas de căruță, unde n-aveam gratuități. Și nici

- trotterși. E drept că amfitrionul Gârda ne-a propus, telefonic, „recuperarea”, dar am considerat că ar fi deranjant pentru ceilalți. Apoi, pe străzile din jurul hotelului Delaf, am peregrinat deajuns de câteva absolut necesare cumpărături, pe care nici nu le-am mai folosit. La masa de prânz, am admirat, invidioși, tonusul și pofta de mâncare căpătate de cei duși prin mănăstirile și alte lăcașuri de spirit clujene, apoi plecat-am spre mai puțin meritata odihnă de dinainte de festivități.

La Biblioteca Județeană „Octavian Goga”, desigur, am ajuns tot printre cei mai din urmă, dar nu ultimii chiar. La pupitru, pe lângă Gavril Moisa, moderator cu aleasă dicție și distincție, i-am remarcat pe Grigore Cotul, secretarul literar al „Satiricon” și președintele Asociației Culturale „Revista Izvorul Someșului” (de câte ori îi văd pe Gavril Moisa și pe Grigore Cotul aproape, mi-aduc aminte de Grigore Moisil, cercându-mă-amintiri de matematici și haz), președintele UER,

George Corbu, președintele și vicepreședintele „Satiricon”, Petru Ioan Gârda și Radu Păcurar și… redactorul șef al revistei Epigrama, Constantin Moldovan.

S-au ținut cuvântări, s-a comentat cu stil de către Mihai Teognoste, ori Gavril Neciu, s-a premiat tot ce era de premiat, s-a fost epigramat, cântat și poezit vreme de aproape trei ceasuri bune, câțiva generoși, precum Ștefan Ciocianu și Vasile Gădălin au dat și ei premii „pe lângă”, l-am putut revedea pe Liviu Crișan, auzi pe Nae Bunduri reinterpretat de Florin Rotaru. Sau pe Dan Băgărean, reinterpretându-se singur, chiar și-n sârbo-croată. M-am bucurat, cântând în premieră „Marșul Ardealului”, al regretatului Emilian Onciu, nu atât de participarea publicului, cât de suportul prietenului Nelu Moldovan, care mi-a fost aproape cu textul încă nu foarte bine-nvățat.

Aplauze majore au fost și pentru Vasile Vajoga, președintele de onoare al Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu”, cel care a reușit să obțină, pe lângă mențiunea de la secțiunea „Epigramă”, și premiul I la parodie (după „Noapte de vară”, a lui Panait Cerna), cu excelenta poemă:

NOAPTE DE VARĂ

Am cosit în lunca-ncinsă
Cum s-ar zice „zi - lumină”
Și o sete neînvinsă
În gâtlejul meu suspină.

Din acest motiv, prin ceață,
Când deja e noapte-n zare,
Merg la birt, c-o halbă-n față
Să-mi sorb doza de răcoare...

Iar târziu, călcând prin vale,
Am simțit sub tălpi „norocul”,
Că s-a „ușurat” în cale,
Nu știu care. Dobitocul!

Petru Ioan Gârda, președintele Cenaclului „Satiricon” câștigase, acum un an, în iunie 2024, oarecum similar, pe lângă premiul al III-lea la poezie, și premiul I la epigramă, în mod special cu epigrama (considerată de juriu cea mai bună din concurs):

ÎN DULAP

Sta-ntr-o groaznică postură,
Să evite-al ușii scârț
Și scăpa cu dinții-n gură,
Dacă nu scăpa un pârț.

După ce, atunci, o grămadă de contestatari, printre care și Nicolae Bunduri, au protestat vehement față de premiul obținut de P.I. Gârda (și) prin „pârț” și au strâmbat din nas, acum, considerând că Vasile Vajoga și-a luat revanșa și a reușit să ducă „pârț”-ul pe alte „culmi de progres și civilizație”, câștigând premiul I, cu o parodie pe gustul tuturor, în care a povestit cum a călcat într-un rahat, am concluzionat, pe scenă, spre unanima desfătare:

DUPLEX IAȘI - CLUJ NAPOCA

Vă rog, „silence”, cârcotași!
Asta-nseamnă progresatul:
Un pârț, Gârda, ieri, la Iași,
La Cluj, Vili,-azi, cu „rahatul”.

Mulți dintre cei prezenți, apoi, poate ușor influențați, s-au dedat la mărturisiri care mai de care mai curajoase. De exemplu, simpaticul domn Lucian Perța din Vișeu de Sus a povestit cum „face dragoste cu muza și de zece ori pe zi” (cred c-am auzit bine).

Ce îi mai fain la urmă fost-a, iarăși, festivitatea încheindu-se cu spectacolul de caricatură comentată, al lui Costel Pătrășcan, care trezit-a lumea din visare spre râs proaspăt, cu insolitul și adevărul interpretărilor sale asupra vieții și caricaturilor. Grafică de stilet încins în rană, comentariu de haz nemilos, închegate-n stil de om bun și sătul de nedreptăți, au făcut pe mulți să gândească și altfel, spre ce-ar trebui.

La poze, mulți iar dat-au ghes, apoi spre masă, unde distracții s-au produs pe bandă rulantă, snop de delicii la Delaf, acompaniați fiind de boxa JBL cu temei adusă, deci, în portbagaj, de Toyota. Lirism de învelit inimi s-a așezat pe toată cinstita adunare, atunci când Doamna Epigramei, Elis Râpeanu, a doinit a cappella. Tobe din dealuri și munți s-au pornit, când Grigore Cotul a dat din aripile vocii mai ceva decât Phoenix sau Pasărea Colibri. Dar cei mai mulți au aplaudat, la final, premianții epigramelor ad-hoc de-o zi și ceva, ai serii festive: Florin Rotaru, Laurențiu Ghiță, Cătălina Orșivschi, Elis Râpeanu, Vasile Vajoga, Mihai Haivas, Vasile Gădălin.

Aici intervin cu o paranteză și țin să-l aplaud și să-l felicit pe Ioan Petru Gârda pentru că a strâns în jur(i)u-i juranți de ispravă, Adela Cotul și Ștefan Ciocianu, care l-au protejat de catrene cu inserții vulgare sau de atacuri la persoană, eliminându-le din concurs, nu „cocoțân-du-le” către podium cu note uriașe. Au fost mai multe cazuri, dar exemplific aici numai cu catrenele mele, ca la o gazetă de perete cu „așa NU!”:

Tema „animal”

TEMĂ DE TEMĂ
Cine-ar pune-o temă,
Bună de-un scandal
Dus pân' la extremă!?
Doar un... „animal”...

Tema „legume - fructe”

DEZILUZII TRANS...

Azi, când vise depeni,
Grijă ai ce-apuci,
Că te-ntinzi la pepeni
Și te-alegi cu nuci.

Duminica, intrată pe făgașul zorilor noi și senini, a înmuiat până și tabla Toyotei, de s-a lărgit să-i cuprindă pe toți șapte ocupanți de-acum. Vasile Vajoga, Vasile Larco și Ion Diviza s-au îmbarcat, cu tot cu bagaje în brațe, așa că la întoarcere am recuperat pe cei trei băieți fără ștrengărițe de pe șinele de „fer”, iar cu mașina plină la-ntors numai eu mă puteam lăuda. Lauda fiind bine-venită, ca șofer, în afară de alte distincții, de care toți ceilalți colcăiau, în special Vasile Vajoga și Haivas Mihai, care n-au scăpat din țintă nicio secțiune, nici măcar pe cea de ad-hoc. Mihai Haivas, ultrasărbătorit de revista Scârț precum în anuarul de epigramiști, bucuros de succes, a și făcut o donație consistentă pentru revistă și asociație, slăvit fie numele său încă-o dată!

Așa cum slăvit din plin de dozator și nu numai a fost și Radu Păcurar, în Poiana sa fără pată din Pata, acolo unde oaspeți ai Festivalului de la Cluj, alături de câțiva Satiricon-iști (dintre care Petru Ioan Gârda, Grigore, Adela și Cristi Cotul, Ștefan Ciocianu, Mihai Teognoste, Horea Prodan, Liviu Crișan, desigur Radu Păcurar și Silvia și toți ceilalți), au fost din nou ospețiți până către refuz, până când asfaltul a-nceput să frigă sub cauciucuri. În iarba deasă, la umbra pomilor binecuvântați, l-am felicitat și i-am urat viață lungă sărbătoritului zilei, prea sfântul Petru și-am încălecat pe…-un arac de vie, de care era să mă-mpiedic, apoi l-am așteptat cu toții pe Mihai Haivas, care se rătăcise prin casă.

Drumul fost-a lin și fără de-adormire, având noi parte de niște discuții principiale legate de jurizările mii și stele făclii, în urma cărora am avertizat preopinenții că opresc la marginea pădurii și-i las acolo să rezolve diferențele de opinie. De oprit, am oprit la Codrii Pașcanilor, când totul se rezolvase frumos, așa că mult n-a mai fost până la Iași, unde Daria ne-aștepta cu bunătăți numai bune de potolit foamea de eterni epigramiști.

La Holboca, pace și liniște, încă zi, numai bine de udat flori și ghivece. Șapca lui Gheorghe Bâlici surâdea precum un emoticon sau ca Mona Lisa-n cuier. Trecuse un an de când o aveam în custodie, altul venea, fructuos.

La Pata, lângă Cluj, câțiva oameni de ispravă încă se bucurau c-am plecat, ca să putem ajunge cu bine și la timp acasă.

Și gata.

CUGETĂRELI

Domnişoară, sunt mort după tine, deci exist.
*
Domnişoară, îmi placebo tare mult de tine!
*
Acum, că am dat în mintea copiilor, ar trebui, pe lângă pensie, să primesc şi alocaţie pentru copii.
*
Rătăcit în pădure, îi venea să se dea cu capul de pereţi.
*

Ca neam, ne-am izolat, ne-am dezbinat, cum nu s-a pomenit din neam de neam!
*
Sunt un sedentar: toată ziua stau pe gânduri.
*
La noi, până și sarea are un preț piperat!
*
Cezar, însângerat, pe treptele senatului:
- Și tu, Bluetooth?
*
Astăzi, subiectul lecţiei este predicatul.
*
Voi vobi despre sărăcia noastră, cu lux de amănunte.
*
Îi enervez pe unii și pe alții, deci exist!
*
Acest oraş e sat fără câini.
*
Cu laptele de vacă în şcoală, o făcură de oaie.
*
La o masă rotundă, unii politicieni au dat din colţ, în colţ.
*
Rătăcit în pădure, îi venea să se dea cu capul de pereţi.
*

Episteme sinonime ale degradării:
de la duioasele, florale LALELE , LALELE,
la lăutăreştile, vulgare MANELE, MANELE,
la inodorele financiare LOVELE, LOVELE,
la paralizantele politice LICHELE, LICHELE,
la uleioasele, electorale MOMELE, MOMELE,
la angoasantele din învăţământ şi de aiurea, TABELE, TABELE,
la psihicele traumatizante SECHELE, SECHELE,
la nedoritele publice PUBELE, PUBELE...

MIHAELA BORZEA

EU CRED ÎN PESCĂRUȘI

Un pas... și încă unul, și-ncă opt,
Secundele sub tălpi, scâncind, se șterg,
Nisipul în metafore s-a copt
Și în sfârșit, am început să merg!

Un pescăruș ce zboară-a-nstrăinare
Mă stinge din călcâie până-n rid,
Ca o fantomă bântuind pe mare,
Îmi veșnicește lacrima-ntr-un zid.

Mă-mpiedic... și pricep că mersul meu
E îngropat sub cărămizi, de-un veac,
Dar vreau să șchiopătez în curcubeu
Și din femeie, ploaie să mă fac.

Un strop... și încă unul, și-ncă-o mie,
Prin zid mă tot preling, și cad, și curg
Și biciuind clepsidra pământie
Învăț din mine însămi să mă scurg.

Cu trup de apă mirosind a moarte,
Îmbrac tăcerea clipei în arcuș
Și câtă veșnicie-o să mă poarte,
Ți-o voi cânta din ochi de pescăruș!

Un țipăt... și-ncă unul, și-ncă nouă,
Destramă norii-n doine de smarald,
Tânguitor a Evă astăzi plouă
Pe-un colț de anotimp aproape cald...

Îți mângâi cu șiroaie de lumină
Durerea ce te-nțeapă-n cerul stâng,
Din zid mă smulg, cu tot cu rădăcină,
Și-n pieptul tău, orbecăind, mă frâng!

DANIEL BRATU

CÂT DE FRUMOASĂ VARA…

cât de frumoasă măturai toate frunzele
și cum lepădai vara de ele
ca de însângerate piei
cum curățai tu putred de frumoasă
arterele bătrâne
de mucegaiul
din camera tăiată de alei/
pe nimeni n-am văzut
să șteargă pereții
de ploaie
atât de frumoasă ca tine îmbrăcată în gene
cât de sublimă lăcrimai de fericire-n șuvoaie
pe bulevardele noastre
diluviene//
crengi multe
uscate superb aruncate de tine în foc
cât de adânc
de târziu îmi intraseră-n sânge
cum se făcea că nu prevăzusem
deloc
cât de mult
de atâta frumusețe vom plânge///
cât de frumos m-aruncai
cu gunoiul mâlos mai târziu la container
parfumul tău fin ascundea
orice urmă de urmă de urmă de////
oare
a trecut vara asta sau nu
mai spuneai pe când
atât de frumos
Doamne
atât de frumos
se învârtea aerul din jurul nostru
cu tot cu cenușa
cu tot cu cenușa bluzei tale
avertizoare

SIMONA DIANA ȚÎRU

SONET OGLINDIT

Pescar într-o bărcuță uimitoare,
Căci port în ea pe Însuși Dumnezeu,
Plutesc în unduiri de alizeu,
Adâncul scormonind ca o chemare.

E numai fir de duh edenul prim -
Mă plimb deasupra apelor fugare,
Împing ușor geneza în mișcare
Și haosul se-nfruptă din sublim.

Mergând, din praful drumului am scos
Micuțe stele reflectorizante:
Văzduhul oglindește ce e jos

Și-n mine văd mulțimi reprezentante,
Lumini ce în lăuntru-mi cresc frumos
Făcutu-s-au în ceilalți diamante.

MARI GHICIOI

MI-E DOR

Moto:
V-a fost vreodată dor de ce n-a fost?
De ce putea să aibă chiar un rost
dar n-a avut şi azi e prea târziu
să-mi amintesc, să pot
să vreau
să ştiu?' - ***Kosta Vianu***

Mi-e dor de tine ca de-un cântec vechi
Pe care nu-l mai știu, dar îmi răsună
Frânturi stăruitoare în urechi
Fără să poată să îl recompună.

Mi-e dor de tine ca de-un vers uitat
Ce-ar fi-ntregit, sublim, o poezie
Pe care-ntotdeauna am visat
C-aş şti s-o scriu, dar n-am putut-o scrie.

Mi-e dor de tine ca de-un ipotetic
Trecut din viitorul meu nescris,
Ce va fi fost, ce va fi fiind, profetic
Precum un vis, precum un vis în vis.

ANI LAIU

NEICA „FANU”

Este unu'-n sat la mine,
Neica „Fanu”- i spunem noi,
De-are bani, o duce bine,
Bea de vineri până joi.

Când nu are, sunt vecine
Săritoare la nevoi,
Mai de milă, de rușine,
Tot de vineri până joi.

Dacă-l chemi în ajutor
În grădină la plivit,
Ba îl doare un picior,
Ba de șale e sucit.

Seara cere, voinicește:
- N-ai vreo zece lei, mă vere,
Că fripsăi niscaiva pește
Și mi-e poftă de o bere!

Uite-așa trăiește „Fanu”,
Mai regește decât noi,
Îi ajunge bine banu',
Dintr-o vineri până joi!

CUGET, DECI REZIST... (aforisme)

ION DIVIZA

GHEORGHE BÂLICI

Sunt atât de serios de felul meu, încât uneori râd chiar și de mine!

Azi, când nu ne imaginăm ce va fi cu omul modern, unii bărbați curajoși se mai întreabă ce este femeia!...

În rătăcirea lor dezastruoasă, unii găsesc o cale spre unicitate.

Ieri s-a anunțat oficial pe TikToK sfârșitul lumii și, dacă n-am fost informat la timp, am scăpat!

Mulțumită socialismului, dar mai ales democrației, au ajuns cei mulți să fie mândri că-s proști...

Ticăloșii și lașii îi critică acerb pe cei care nu-și permit să fie ca ei, ticăloși și lași.

Am scris cartea pentru criticii literari, însă aștept aprecieri de la cititori...

Hărțuit de inteligența artificială, omul își găsește azil în universul prostiei...

Ne înțelepțim prea târziu, abia atunci când ajungem în mintea copiilor.

Trăim timpuri atât de dinamice și paradoxale, încât e o rușine să fii banal... intelectualule!

Uneori fericirea ne bate la geam, iar noi, speriați, verificăm dacă e încuiată bine ușa.

Este foarte greu să fii modest când nu faci nimic și nu prea ai cu ce te mândri.

Lucrurile în țară atunci merg bine, când merg bine și la mine...

În lupta cu mine însumi, cel mai puternic m-am simțit când n-am ieșit învingător.

Peștele se prinde bine când se duc alții la pescuit dar, și atunci, mai mult în povestirile lor.

Una e credința celui care se duce la biserică cu mașina și cu totul alta a celui care se duce pe jos.

Fracturarea unui picior nu e cine știe ce, până nu ți se întâmplă ție.

Un soț falimentar va lua din banii soției, dar îi va cumpăra cadou de ziua ei de naștere.

Inima celui îndrăgostit de viață nu îmbătrânește niciodată. Numai se oprește.

Un om educat, după ce te lovește mai jos de centură, te întreabă numaidecât dacă nu cumva te-ai supărat.

GEORGICĂ MANOLE

STAREA DE BULLSHIT

Harry G. Frankfurt, autorul volumului **“De tot rahatul - adevărul despre bullshit” (Editura “Baroque Books & Arts, Bucureşti, 2018),** este un filosof american care s-a axat, în general, pe etică şi pe filosofia minţii şi acţiunii. Textul propus de filosoful american începe destul de abrupt: *„Una dintre cele mai frapante trăsături ale civilizaţiei noastre este că există prea mult bullshit. Toată lumea este conştientă de asta. Şi fiecare individ îşi aduce o contribuţie. Dar dăm semne de împăcare cu această situaţie”.*

Abordez conţinutul acestei cărţi fiindcă alături de temele care vizează kakistocraţia, politica şi prostia, epigramiştii sunt preocupaţi şi de cei ce ne aduc în starea de „bullshit” („bull” = taur, buhai, poliţai, bulă … + „shit” = căcat, rahat). Harry G. Frankfurt recunoaşte că *„nu dispune de o imagine limpede a bullshit-ului”* şi că *„acest subiect a fost doar în foarte mică măsură ţinta unor preocupări”.* Eu aş spune că H. G. F. nu-i cunoaşte pe epigramiştii români care au atacat/atacă deja domeniul evidenţiat, cu precădere, în tranziţia postrevoluţionară. Filosoful american crede că cel mai aproape de sensul pe care i-l dă el cuvântului „bullshit” („rahat”) ar fi „humbug”, dat de filosoful britanico-american Max Black în lucrarea sa „Dominaţia impostorii” (1985) cu sensul de „fleacuri”. Spune H. G. F. : *„Desigur, ele nu se înlocuiesc liber şi perfect unul pe celălalt; este limpede că se folosesc în mod diferit. În schimb, diferenţele dintre aceste cuvinte, în general vorbind, par să fie legate mai degrabă de considerente de bune maniere şi de anumiţi alţi parametri retorici şi nu de modurile de semnificaţie strict literale, care mă preocupă pe mine, în primul rând. Este şi mai politicos, şi mai puţin agresiv să spui „Fleacuri!” decât „Bullshit!”.* Însă Max Black, preocupat de filosofia limbajului, a matematicii şi a artei, propune şi alte sinonime pentru „humbug”: baliverne, fraze sforăitoare, nonsens, trăncăneală, impostură, vorbe goale şi şarlatanie. Obligat să se oprească la unul singur, alege „humbug” = „impostură”, pe care o caracterizează astfel *„denaturare amăgitoare, la un pas de minciună, a gândurilor, a senzaţiilor sau a atitudinilor proprii ale unei persoane, mai ales printr-un cuvânt sau faptă arogantă”.* Definiţia suportă o analiză din partea lui Harry G. Frankfurt din care se deduce că nu reprezintă ceea ce crede el că ar fi „bullshit”-ul introdus ca un concept ce ar reprezenta, în fapt, o situaţie. Se face o trecere şi prin Ludwig Wittgenstein, cunoscutul filosof austriac, preocupat şi el de filosofia limbajului, care asociază „bullshit”-ul cu produsele de orice natură lucrate neglijent, combătând *„formele insidios distrugătoare”* din cauza *„nonsensului”.*

Căutând în text caracteristicile pe care Harry G. Frankfurt le atribuie bullshit-ului, se poate sistematiza:

a) presupune o anumită tensiune interioară din cauza precauţiei şi grijii faţă de detaliile ce pretind disciplină şi obiectivitate;

b) esenţa constă în lipsa de legătură cu preocuparea faţă de adevăr – această indiferenţă faţă de cum se prezintă lucrurile în realitate;

c) nu există o constrângere în aflarea adevărului;

d) „abureala” este un echivalent cât se poate de potrivit pentru bullshit în sensul că nu ne poate asigura subzistenţa aşa cum nici abureala nu poate asigura comunicarea;

e) există o deosebire între difuzorul de bullshit (bullshitterul) şi persoana care minte (mincinosul). Spune H. G. F.: „*Oricui i-ar fi imposibil să mintă dacă nu ar crede că ştie adevărul. Să faci un bullshit nu pretinde o asemenea convingere. O persoană care minte ripostează astfel la adevăr şi, din acest punct de vedere, îl respectă. Când vorbeşte un om onest, afirmă doar ceea ce crede că este adevărat; iar pentru un mincinos este în aceeaşi măsură indispensabil să considere că afirmaţiile sale sunt false. Pentru difuzorul de bullshit, în schimb, nimic nu este sigur: nu este nici de partea adevărului, nici a minciunii”.*

Epigramiştii ştiu că ţara este plină de bullshitteri, un fel de aburitori ai poporului fiindcă, spune H. G. F., „*bullshit-ul este de neocolit în situaţiile când o persoană e nevoită să vorbească despre un subiect de care nu are habar”.*

Lăsând la o parte teoriile filosofilor limbajului, raportat la România, unde bullshit-ul este destul de evident, o traducere exactă a conceptului e greu de făcut. Totuşi, i se poate spune, în funcţie de situaţii, „gargară”, „tâmpenie”, „caterincă”, „vrăjeală”, gogoaşă” şi, mai exact „rahat”. Dar sub nici o formă minciună. Harry G. Frankfurt vede bullshit-ul drept ceva diferenţiat de minciună, prin faptul că nu este construit cu grija cu care este făcută aceasta. Bullshit-ul ar fi ceva voit exagerat pentru a crea reacţii emoţionale, în loc de reacţii raţionale. Revenind la cele trei mari teme ale epigramei, kakistocraţia, politica şi prostia, bullshit-ul **„e în toate, e-n cele ce sunt, şi-n cele ce mâine vor râde la soare”.**

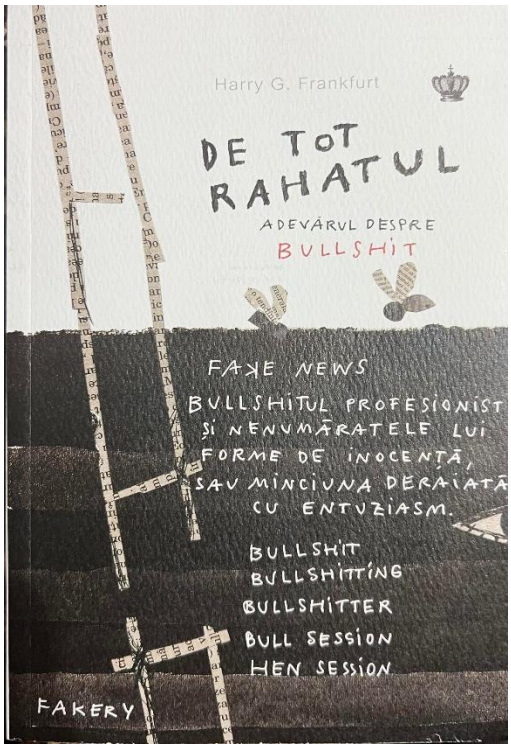

SORIN POCLITARU

AUSTERI(FRAȚII)TATE

Eu, pentru domnul Bolojan, promit,
(Înțelegând ce mare e beleaua,)
Că am să-ncep urgent să strâng cureaua,
Că din atâta nimeni n-a murit.

Renunț la sporul de obezitate,
La sporul meu de stres de-antreprenor,
Renunț și la proteza de picior,
Renunț la cununiile legate.

Voi cere să plătesc fără-a crâcni
Impozit pe frumoasa mea figură,
Pe orice urmă de înjurătură,
Cu care i-aș putea blagoslovi.

Renunț la câine, sau îl fac vegan,
Îi dau să pască ierburi necosite,
Și am și niște mâțe sclifosite,
Le-nvăț cu plicușor de șobolan.

Renunț și la salariu, tot e mic,
Renunț la prime, primele sunt rele,
Renunț la toate sporurile mele,
Și nu-mi doresc să mai câștig nimic.

Când văd cum bietul om a renunțat
La liniște, luându-și ajutoare,
Mă ia așa, o poftă de-angajare
Ca vicepremier și eu, la stat.

Să strângem împreună ce-i lărgit,
Curea, bretea sau șnur de la izmene,
Să ne-mbrăcăm cu blănuri, puf și pene,
Să fie premierul fericit.

Să se scumpească gazul și lumina,
Să fie tot poporul bucuros,
Dar, mai ales, vă rog frumos, frumos,
Măriți bugetul pentru Ucraina.

SLĂBIT INTENSIV

Vai, vine vara, treaba s-a-mpuțit:
Arăt, din nou, ca o meduză, care
A înghițit cu poftă,-ntreaga mare
Neînsemnând, vreo clipă, c-a fost fit.

De două săptămâni o dau cotită
Mă uit la toți, așa, superior,
Am fost eu gras, dar am să fiu ușor
Nu mai mănânc nici porc, nici miel, nici vită.

Nu mai mănânc nimic și-o să vedeți
Că până-n vară, o să fiu subțire
Și o să port costumul meu de mire,
Și o să fiu atlet între atleți.

Am început de astăzi, chiar din zori,
Nu am mâncat nimic, dar mi-a fost foame
Și-n disperarea mea, pe kilograme,
M-am cântărit de douăzeci de ori.

În două ore n-am slăbit deloc,
Mă mir, mă duc să-l schimb, nenorocitul!
Că mă descurajează cu slăbitul
Și eu sunt hotărât, eu nu mă joc!

Am plan făcut de mine, pe hârtie
Cum să slăbesc, în fiecare zi
Fără să stau să număr calorii,
Să fac din cura mea o bucurie!

Deja am patru ore nemâncat,
Stomacul cânta imnuri și manele,
Am început să văd și niște stele
Prin ochii ce privesc încrucișat.

Am stare de vertij și amețeală,
De parcă m-aș fi îmbătat cu vin,
Cred că mă și bălăngănesc puțin
Și simt, așa, o stare de sfârșeală.

Sper să slăbesc, că mă voi cântări
Cam pe la prânz, vedem noi ce-o să fie...
Că mai pe seară, am o cumătrie
Și-abia de mâine pot din nou slăbi!

DANIEL BRATU, Iași în dialog cu **ALEXANDRU HANGANU, Brăila**

DB: - Să trăiască cel mai mare căpitan de Bon Ton de la Dunăre-n sus și-n jos! De pe Valea Slănicului, la Dunăre… Cum a găsit buzoianul Brăila? Și cum o vede azi?

AH: - Ehe! Ce de demult a fost?! Brăila, găsită prin repartiție guvernamentală după terminarea facultății, a fost o provocare. Vorbind de preocupările umoristice, în ceea ce privește epigrama, am avut norocul să-l întâlnesc aici, în 1980, pe regretatul epigramist Ene Veron, care mi-a fost șef direct în „Progresul" și, prin intermediul domniei sale, să-l cunosc pe marele (pe atunci) Ștefan Tropcea, unul din corifeii epigramei de foarte bună calitate. De atunci a urmat ce a urmat cu mine-n epigramă.

DB: - Cum ai descoperit scrisul (literar)? Sau el te-a descoperit? Mai ții minte una din poeziile de început? Sau o epigramă de (pus la) căpătâi?

AH: - Scrisul literar e o pasiune încă din liceu, dar s-a materializat începând cu anul 1995, când am apărut în revista de umor „Țeapa", a trustului Elixir din București, revistă al cărei redactor șef era dl Mihai Frunză. De atunci, colaborarea este neîntreruptă, azi revista numindu-se „Integrame cu umor". Îmi amintesc că una dintre primele epigrame publicate a fost „Indignare":

Lâng-un halat de medic așezată,
Își spuse rasa popii, supărată:
„N-aș fi crezut să lase Dumnezeu
Un buzunar mai mare ca al meu!"

DB: - Hm, numai bună de mers la spital sau la biserică... Eu pe Alexandru Hanganu așa l-am perceput, ca pe un argint viu, un fulger de mișcare și spirit, un d'Artagnan de Brăila, cu coama și coada fluturând portocalii. Un Panait Istrati ceva mai înlănțuit, la Progresul (unde a lucrat și un unchi de-al meu, Gheorghiță, care semăna cu Gheorghiță Bâlici). Ai fost un copil liniștit? Cât de mult iubești Brăila? Dar ea(Brăila) pe tine?

AH: - Liniștit, zici? N-aveam cum. Mi-am trăit copilăria între dealurile Buzăului și-am hoinărit pe munți. Nici la Brăila nu sunt liniștit. Încă mă țin de șotii și acum. Dar mă simt mai bine decât în locurile natale, pentru că aici m-am împlinit cam în toate (chiar și

corporal sunt bine împlinit!). Brăilenii, așa precum îi percep, mă consideră de-ai lor. Umorul apropie oamenii și chiar îi împrietenește. Aici l-am cunoscut pe Ștefan Tropcea prin intermediul epigramistului Ene Veron și, cu toate că era un om aparent ursuz, l-am făcut să zâmbească și să răspundă la glume.

DB: - Veron Ene apare constant în relatările tale. Cred că este vorba de același Veron Ene pe care l-am regăsit în paginile celebrului „Terfelog", un epigramist de forță al Cenaclului Epigramiștilor ieșeni prin 1988. Chiar mă gândeam ca la una din viitoarele ediții, festivalul Scârț – Umor să fie „in memoriam Veron Ene". Anul viitor, după cum i-am propus lui Vasile Vajoga, iar dumnealui a îmbrățișat ideea, festivalul va fi „in memoriam Constantin Iurașcu – Tataia". Câteva repere biografice și literare pentru mai tinerii noștri cititori și cititoare? Premii, cărți și muze? Aaa, muze nu. Mai bine maeștri. Care ți-au fost maeștrii demni de urmat? Dar nedemni?

AH: - Dacă vorbim de premii (care, fie vorba între noi, nu dau măsura talentului și posibilităților de a te manifesta ca umorist și scriitor) s-au adunat peste optzeci. Referitor la cărțile publicate, am scris patru volume consistente cu epigrame, trei volume de poezii, un volum mixt de texte și poezii umoristice și în trei volume sunt coautor, împreună cu Mihai Frunză, Mihaela Kerestely și Stela Șerbu Răducan.

Printre „maeștrii" care mi-au canalizat umorul i-aș aminti pe Ene Veron, Ștefan Tropcea, Mihai Frunză, Gheorghe Constantinescu-Geko și, nu în ultimul rând, pe Ștefan Cazimir și Cornel Udrea. În rest m-am „autodidactat"!

DB: - Felicitări, te-ai „autodidactat" excelent. Premiant de vază al concursurilor epigramatice sau umoristice pur și simple, participant la festivaluri nenumărate... Când ai început să simți gustul succesului și cât a fost de dulce? O întâmplare hazlie de pe la festivaluri?

AH: - Nu pot să spun că am simțit gustul succesului, pentru că nu mi l-am propus, mai ales văzând atâți „premianți" mediocri. Dar plăcerea de a mă compara cu cei mari am avut-o mereu, și nu din orgoliu, ci de dragul umorului. Ca întâmplare hazlie, evoc un festival de la Galați, când artistul Alexandru Jula ne-a rugat pe cei prezenți să îi facem o epigramă, iar eu i-am zis:

Pe soața prietenului meu
Nu poate s-o iubească Jula,
Că ea-l solicită mereu
Și nu îl mai ajută... nimeni!

DB: - He, he, mulțumim pentru „nimeni"... Cred că și maestrul, tizul Jula, a fost deosebit de încântat... Brăila a ajuns un rai al festivalurilor de umor românești, iar asta ți se datorează, în cea mai mare parte. De ce atât „Întâlnirea epigramiștilor", cât și „Întâlnirea umoriștilor"? Cât e de greu să organizezi un astfel de festival? Pe ce și pe cine te bazezi, vorba lui Marin Preda, cel mai mult?

AH: - Dacă e să discutăm de cele două festivaluri de umor, sub patronajul Centrului Cultural și de Agrement, manager Mircea Emanoil Ciucașu și al Academiei de Umor Brăila, „decan” Mihai Frunză, au un istoric insolit. La început, prin 1998, împreună cu prietenii Mihai Frunză și artistul plastic Florin-Gabriel Călin, am susținut consistent din buzunarele noastre manifestările umoristice, ca apoi să intre în atenția forurilor competente din cadrul instituției Primăriei. Restul s-a datorat euforiei noastre și ajutorului inimoșilor oameni de la Casa de Cultură din Brăila.

DB: - Felicitări, succesul pe care îl aveți este unul de admirat și de urmat. Câteodată și de invidiat. Noi suntem, deocamdată, la faza buzunarelor noastre și la ale unor sponsori generoși. Nu și la cele instituționale.

Îl poți caracteriza, în câteva cuvinte, pe prietenul și maestrul umorist Mihai Frunză? În ce măsură Alexandru Hanganu și Mihai Frunză sunt aproape de sintagma BINOM, supranume deja însușit de profesorii Laurențiu Bădicioiu și Victor Minea, organizatorii festivalului mizilean?

AH: - După părerea mea, Mihai Frunză este cel mai subtil și cel mai talentat dintre scriitorii actuali de umor. Faptul că suntem considerați un „binom” în preocuparea noastră umoristică se datorează și faptului că avem firi diferite și ne completăm foarte bine, atât în scris, cum facem în revista „Integrame cu Umor”, cât și în manifestări publice.

DB: - Subscriu, se confirmă ceea ce am observat și eu. Cum ai caracteriza drumul spre care se îndreaptă umorul românesc actual? Ce șanse are în viitor epigrama românească? Dar poezia sau proza umoristică? Ai exemple de tinere talente (sub cincizeci, desigur)?

AH: - Din păcate, umorul românesc de astăzi e dependent de ce s-a mai scris și se bazează pe aportul scriitorilor seniori. Dintre cei tineri, doar câțiva țin pasul cu rigorile literare și cu cerințele momentului. Faptul că se citește puțin, se observă la tot pasul. Cel mai bun exemplu, dacă poți să-l numești bun, sunt emisiunile de la TV. Prin urmare, și umorul suferă.

DB: - Da, vin din ce în ce mai puțini tineri din urmă. Totuși, câteva speranțe, unele chiar frumoase, există. I-aș menționa pe Liviu Crișan, de la Cluj, pe Eugen Paul Popa și Ilinca Sobețchi, la Iași.

Am observat că talentele tale nu se rezumă numai la partea literară. Ai o voce răsunătoare și ureche muzicală aproape de perfecțiune. Cum se poate ajunge la așa măiestrie în cântatul la muzicuță?

AH: - Cred că fiecare om are aptitudini speciale. Unii și le manifestă, alții nu. Cu mine se poate discuta în acest sens pentru că am „tupeul” de a mă afișa public. În ceea ce privește cântatul la muzicuță, este exact ca la tine cu chitara: exercițiu, plăcerea de a cânta și ceva talent. Cum am învățat să cânt, nu știu, că eram prea mic să îmi explic: aveam doar vreo 5-6 ani.

DB: - Da, așa e. Uite, aș propune chiar o mini-formație. Am putea „încropi” un concert folk de mare atracție pe la festivalurile de umor...

La profilul de pe Facebook, ai trecut „creator digital”. E o modă, cred. Ce înseamnă, ce presupune? Ce satisfacții se pot obține?

AH: - Dacă am trecut în dreptul profilului de F.B. „creator digital”, a fost că eu de o bună bucată de vreme scriu cam totul direct pe telefon sau laptop, „folosind degetele” când tastez!!! (nu-i așa că am fost explicit?). Serios vorbind, se datorează faptului că majoritatea prietenilor de pe această platformă sunt „creatori digitali” și intru mai ușor în contact cu ei.

DB: - Deci și eu sunt și habar n-aveam. Ești unul dintre colaboratorii de bază ai revistei SCÂRȚ, un pilon, un stâlp de lumină și umor, ca și Mihai Frunză. În aceste condiții, ce părere ai despre revista noastră? Ce e minunat la dânsa și ce mai „scârțâie”?

AH: - Fără niciun fel de periuțe, am conștiința că revista „Scârț” e de TOP. E bine structurată și e bine că nu ajunge oricine să se insinueze în paginile ei. Faptul că aveți un colectiv redacțional exigent, ține revista la standarde înalte și face din ea un breviar umoristic al vieții cotidiene și al culturii actuale.

DB: - Colectivul redacțional îți mulțumește în cor. Mulțumesc și în numele tuturor „scârțarilor”, creatori sau cititori, pentru tot ceea ce, prin harul tău dezgolit, oferi tuturor. Viață lungă și frumoasă și succes infinit! Un gând bun sau rău pentru noi toți, la final de interviu?

AH: - Să vă dea Dumnezeu sănătate, să puteți duce această muncă de Sisif în folosul iubitorilor de scris frumos și cu talent și al celor dornici de a lectura așa ceva!

EPIGRAME CA-N RECLAME

POPULARĂ

Hai, măi bade, să fim dragi;
Nu te pierde-n vorbe vagi.
Dacă ai ceva-n nădragi
Și ți-s dragă eu, te bagi?

Ioan Frențescu

REVOLTĂ

Oltenii, ca un brav popor,
Ieşiţi în stradă, cer, cu sete,
Oficial, o zi… a lor,
Un nou prilej să se îmbete.

Nică Janet

DE CÂND M-AM CĂPĂTUIT

Am bani, iar de prieteni nu mai scap
Și-atâta-s de dezamăgit, încât
Prefer duşmanii care-mi „stau în gât”,
Amicilor ce mi se „urcă-n cap”.

Ștefan Cornel Rodean

DEVOTAMENT

Că am iubit-o, mi-e soție
Și azi recunoștință-i port,
Că m-a-nvățat să mă comport
Și rostul la bucătărie.

Ion Micuț

EȘEC

Le dăduse bani cu roaba
Să ajungă deputat
Și putea să stea degeaba...
Cu același rezultat.

George Eftimie

POLITICIANĂ LA PLAJĂ

Cum pe fierbintele nisip
Și-a pus un șnur în loc de slip,
Explică, fără mefiență,
Că i se cere… transparență!

Georgică Manole

LA MOARTEA ȘEFULUI

L-au plâns cumplit, l-au plâns destui,
Dar nu ca secretara sa;
Sărea cămașa de pe ea,
Aproape ca-n biroul lui!

Ioan Frențescu

VECINUL

E un om şi jumătate,
Nebăut şi are-obraz;
Treaba e că, din păcate,
Niciodată nu e treaz.

Nică Janet

GÂNDURI DE DIVORŢ

Soţia-mi face zile grele,
Dar pentru un divorţ de-onoare
Motivul nu stă în picioare...
Ci, mai degrabă, între ele.

Ștefan Cornel Rodean

EXODUL ROMÂNILOR

Ajunse neamul de ocară
Că pleacă tinerii din țară ;
Și, nevoiți, mai vin pe-aici,
Să-și lase pruncii la bunici.

Ion Micuț

VARĂ PENTRU DOI

Doamna asta mai cu moț
Are o dilemă clară:
Cum să se împartă-o vară
Între un amant și-un soț!?

Georgică Manole

MINUTUL - UNITATE DE TIMP RELATIVĂ

Nimica toată-i un minut;
Tic-tac și a trecut, ca gândul.
Dar, Doamne, greu a mai trecut
Pân' mi-a venit la baie rândul!

Ioan Frențescu

OLTEAN OBOSIT

Ajunse acasă pe coate
Și-avuse obstacole-n cale…
Venind de la crâșmă, mai poate
Să fie în apele sale?

Nică Janet

ÎN AUTOBUZ

Când urcă o duduie obosită,
Chiar de maşina este-aproape goală,
Nepotul meu, cuminte, o invită
Urgent, pe locul lui... la mine-n poală.

Ștefan Cornel Rodean

SPERANȚE RECIPROCE

Când medicul mi-a zis în față
Că operația e grea,
M-a-ncurajat nevasta mea :
Ce mare lucru e o viață?!

Ion Micuț

COLEGII

Ironizându-i mult pe *boși*,
Râd mulți la câte-o epigramă,
Dar sunt și mulți invidioși
Că mi-am făcut dușmani de seamă.

Ioan Frențescu

CRÂŞMARUL

Crâşmar ca dânsul încă nu-i,
Căci, dup-o vorbă foarte scurtă,
Cu-atât mai mare-i pâinea lui,
Cu cât clienţii pleacă turtă.

Nică Janet

LA BĂTRÂNEȚE

Și-acum soția mea e dependentă
De toalete, face pe cocheta,
Dar și la mine este evidentă
Aceeași dependență - toaleta.

Ștefan Cornel Rodean

LICHID ESENȚIAL

Bem frecvent, la supărare,
Sau în zi de sărbătoare,
Ori la nunți, înmormântări,
Sau pe gratis la votări!

Ion Micuț

ÎN CĂUTAREA UNUI LOC DE MUNCĂ

Mi-aș dori un job cu bani,
Că-s un om calificat
Și-am vechime câțiva ani;
Sunt vreo zece de când cat!

Ioan Frențescu

AUTOEPITAF

Zace Haivas sub aluni,
Nu-i în Rai și-i foarte trist,
Că o viață-a spus minciuni
Susținând că-i umorist!

Mihai Haivas

PARADOX

Ne-au promis în gura mare,
Raiul pe acest pământ,
Politicienii care
N-au nimic în dânșii *sfânt*!

Radu Păcurar

ROMÂNIA ETERNĂ

Eternă e această Românie
În care, din atavice pricini,
E-o neasemuită bucurie
Când moare câte-o capră la vecini!

Laurențiu Ghiță

LOVIȚI DE SOARTĂ

N-a fost nimica între ei,
C-așa a fost să fie:
S-ar fi opus bărbatul ei,
Dar și a lui soție!

Ioan Frențescu

VECINA

De vecina mea, Maria,
Pot să spun doar lucruri bune:
Lumea știe că tăria
Este marea-i slăbiciune.

Nică Janet

LA DISTANŢĂ...

De câţiva ani, în ultimă instanţă,
Şcolarii şi studenţii fără zel
Urmează-nvăţământul la distanţă;
Dovadă certă că se tem de el...

Ștefan Cornel Rodean

ȘOC

Amenințând-o cu pistolul,
Ea s-a supus înmărmurită ;
Dar a țipat nemulțumită,
Cerându-i să reia violul.

Ion Micuț

VIZITĂ LA O CRAMĂ
OMAGIU MAESTRULUI BUNDURI
Cum crama asta, fapt concret,
Fu o minune a naturii,
Când am intrat, eram Janet,
Când am ieșit, eram… Bunduri!

Nică Janet

LA SPITAL

Moştenitorii-aşteaptă-o veste,
Iar doctorul le-o dă, în fine:
Nicio speranţă nu mai este...
Bolnavul... se va face bine!

Ștefan Cornel Rodean

ÎN FLAGRANT

L-au prins, azi o săptămână,
Cum fura cu alții, blegii;
Este hoțul „lung de mână”
Dar mai lung e „brațul legii”!

Ioan Frențescu

ADRIAN JUNGHINĂ, București

CUM AM AJUNS SĂ MĂ ABONEZ LA REVISTA „SCÂRȚ”

Totul a început într-o zi toridă de iulie, când am hotărât să evadez din cotidian și să merg la Cazanele Mari, în inima unuia dintre defileurile Dunării. Mă însoțea Daniel Bratu, un vechi prieten, mereu pus pe glume și cu un talent aparte de a transforma orice ieșire într-o aventură spumoasă, precum Dunărea care fierbe în Cazane. El venise pregătit: bocanci, cremă solară, șapcă, pastile de inimă și, desigur, o revistă. Dar nu orice revistă! Nu Time, nu Vogue, nu Motosport, nu ceva cu integrame... ci „Scârț”. Am zâmbit când i-am auzit numele, am ignorat ce mi-a spus, am uitat pur și simplu...

A doua zi, am hoinărit pe stâncile înalte, admirând chipul lui Decebal, ce îl privea tăios pe Daniel. Apoi, de frică, ne-am retras la pensiunea „Tăcerea”, unde eram cazați, iar după recitalul lui Daniel, care a reușit să transforme malul Dunării într-un mic festival de poezie, un localnic rătăcit a zis „băi, ăsta-i de Sala Palatului din București, chiar simte!”. Așa că am continuat cultural, adică... ne-am așezat la o masă de lemn, am deschis o sticluță de vin, ca niște adevărați cunoscători responsabili, iar Daniel a scos din rucsac ceva ce părea a fi o broșură uzată. Nu era altceva decât revista „Scârț”. Mi-a întins-o cu aerul unui guru, dar nu acel guru Bivolaru și mi-a zis:

- Citește, o să-ți placă sau o să plângi! Dar o să-ți placă.

Am deschis-o suspicios, iar când m-am împiedicat de primele epigrame am zâmbit larg. Glumele erau diferite, ilustrațiile, ca dintr-un vis febril, dar totul avea un farmec aparte. Până să-mi dau seama, o citeam cu voce tare, iar ospătarul pe nume Romeo, care ne servea la masă, s-a oprit și el din treabă ca să asculte... vorba aia... timpul trece, leafa merge... doi muncesc, iar opt mănâncă...

Seara s-a încheiat cu un păhărel de vin, două ... trei sticluțe de fiecare și o promisiune: dacă mă mai face Daniel să râd așa, îmi fac abonament. Următoarea zi, m-am trezit dis-de-dimineață învăluit de „aerosolii” dunăreni și, în timp ce sorbeam cafeaua pe malul apei, m-am abonat. Nu știu dacă m-a convins conținutul revistei sau momentul petrecut în acea seară, dar „Scârț” a devenit parte din viața mea. Acum, când am ajuns deja acasă, îmi amintesc de Dunăre, de râsetele cu Daniel și de acel ospătar tânăr și simpatic, cu nume romantic de italian... Romeo.

Am simțit că „Scârț” nu e doar o simplă revistă de satiră, ci e un sunet care-ți intră și-ți face curat în cap, dar îți lasă și un bilețel ironic la intrare: „Ai uitat să fii absurd azi!”

ADRIAN JUNGHINĂ s-a născut la Chișinau, Republica Moldova, în data de 30.10.1982, a absolvit, în 2005, UMF - Carol Davila, Bucuresti - Facultatea de Farmacie. Din 2013, a devenit Farmacist primar. Acum este vicepreședinte la Comisia de Cenzori a Colegiului Farmaciștilor București. Este autor al volumelor: „Predici la praznice împărătești și duminicile de perste an ” - 2015; „Îndrumar pentru spovedanie și împărtășanie”- 2016, Editura Triada. Căsătorit, trei copii. (n.r.)

ANICA ANDREI - FRASCHINI

(episodul al III- lea)

CU TREI NUANȚE DE... ROZ

Marea noutate este că Sabinul s-a auto-răpit. Pe 26 iunie, a plecat în vilegiatură. Când a constatat că roțile la camping-car se învârt și RAR-ul a pus ștampila că totul e în regulă, a urcat la volan și-a demarat, fericit. Nu există pentru el împlinire mai mare decât să conducă bolidul. Nimic nu-i poate sta în cale.

Dar n-o să vă povestesc acum despre asta, ci atunci când Sabinul va veni înapoi. Nu se știe exact când. Poate în numărul din septembrie. Să sperăm!

Până atunci, îi tricotez jachete. Am reînceput să mă ocup de așa ceva - reluând, de fapt, un hobby mai vechi - de pe când eram în Franța, în perioada 2010-2017. Cumpăram material când veneam în „Ro", ori de pe-acolo, dacă găseam ceva pe gustul Sabinului. El voia și continuă să vrea doar culori vesele, pastelate și, da, tot pe-atunci am aflat că-i place rozul. Așa încât i-am tricotat treptat serii de jachete cu tot felul de armonii coloristice, dar și pulovere. În ultimii ani, le-a preferat pe cele deschise în față, ca să fie mai ușor de îmbrăcat. Ajungând la nasturi, a fost suficient să-i croșetez o dată, din același fir, pentru ca Sabinul meu să nu mai vrea bumbi clasici. Dar vrea neapărat buzunare.

Nu mi-a trebuit mult până când i-am compus combinații de culori și grosimi ale firului. La capitolul modele, când zărea pe undeva ceva care semăna cu ce-și dorea el, soțiorul meu îmi spunea: „Uite-așa mi-ar plăcea!". Dar asta nu înseamnă că am reușit să-i îndeplinesc toate visele în materie de împletituri. Preferatele lui erau și au rămas torsadele. Am executat poate vreo patru-cinci obiecte vestimentare cu astfel de întorsături, totuși, întrucât eu tricotez când citesc - cu cartea deschisă prinsă cu o clemă lată - sau când mă uit la televizor, nu mă aventurez la complicații, împletesc pe de rost, fără să privesc andrelele. Și atunci, prefer jocul de culori, nu modelele care necesită să stau cu ochii pe andrele.

Adevărul este că nici Sabinul, Măria-Sa, nu mai știe pe unde îi mai sunt jachetele. Cred că are mai bine de douăzeci, lucrate de mine. Nu reușește să le poarte pe toate, în decursul unui an. Își mai aduce aminte câteodată de una preferată cândva și i-o caut eu. Asta e... Am mai și degajat dintre ele, le-am dat la alții, care aveau trebuință. Însă nu se găsesc ușor persoane cărora să li se potrivească hainele Sabinului, deoarece el vrea mânecile ușor mai scurte, ca să nu trebuiască să ridice marginea mânecii, când se uită la ceas, în plus, vrea să i se vadă eventualele brățări. Dar nu i le fac pe toate, așa. Respect și eu niște standarde... Deh, fiecare cu păsărica lui!

Ce-i drept, am mai și desfăcut și refăcut unele împletituri. Asta îmi aduce aminte de o întâmplare povestită de cineva, cu o babă cam dusă, care avea un fix: cerea mereu fir de lână, să tricoteze fulare. Și familia profita că biata de ea nu mai avea mansarda în ordine și, ca să scape mai ieftin, desfăcea fularul terminat și-i dădea firul făcut ghem înapoi, s-o ia de la capăt. Rog să nu vadă nimeni vreun apropo la persoana mea, nu, nu...

În prezent, am un stoc de bobine neîncepute - oare să zic neantamate? - și am în lucru o jachetă cu trei nuanțe de... ROZ. Recunosc în fața marii adunări naționale că țin neapărat să-i fac pe plac Sabinului, dar și că trebuie să dau din mâini! Până revine dumnealui, termin două bucăți.

Rezultatul este că multă lume admiră jachetele Sabinului: de la casierele din marketuri, până la familiile noastre și prieteni. Iar el se laudă cu a lui soață, în timp ce ea nu vede nimic extraordinar. Doar normalitate.

EN TROIS TONS DE... ROSE

La grande nouvelle c'est que le Sabin s'est enlevé lui-même. Le 26 juin, il est parti en villégiature. Lorsqu'il s'est rendu compte que les roues de son camping-car tournaient et que le RAR avait tamponné que tout était en ordre, il a pris le volant et a démarré, heureux. Pour lui, il n'y a pas de plus grande satisfaction que de conduire son bolide. Rien ne peut lui résister.

Mais je ne vous parlerai pas de cela maintenant, seulement lorsque le Sabin reviendra. Je ne sais pas exactement quand. Peut-être dans le numéro de septembre. Espérons-le !

Jusque-là, je vais lui tricoter des gilets. J'ai recommencé à le faire - reprenant, en fait, un ancien hobby - lorsque j'étais en France, de 2010 à 2017. J'achetais du fil quand je venais en Roumanie, ou même de France, si je trouvais quelque chose au goût du Sabin. Il ne voulait et ne veut toujours que des couleurs gaies et pastel et, oui, c'est aussi à cette époque que j'ai découvert qu'il aimait le rose. Je lui ai donc tricoté progressivement une série de vestes dans toutes sortes d'harmonies de couleurs, mais aussi des pulls. Ces dernières années, il a privilégié les gilets ouverts devant, pour faciliter l'enfilage. Quant aux boutons, je n'ai eu à les crocheter qu'une seule fois, du même fil, et mon Sabin n'a plus voulu des boutons classiques. Mais il veut absolument des poches.

Il ne m'a pas fallu longtemps pour créer des combinaisons de couleurs et d'épaisseurs de fil. En ce qui concerne les modèles, lorsqu'il voyait quelque chose qui ressemblait à ce qu'il voulait, mon mari disait : «J'aimerais bien.». Mais cela ne veut pas dire que j'ai pu réaliser tous ses rêves en matière de tricots. Ses favories étaient et sont toujours les torsades. J'ai peut-être réalisé quatre ou cinq vêtements avec ces torsades, mais comme je tricote en lisant - avec le livre ouvert tenu par une pince large - ou en regardant la télé, je ne m'aventure pas dans les complications, je tricote par cœur, sans regarder les mailles. Et puis, je préfère les jeux de couleurs, pas les motifs qui m'obligent à garder les yeux sur les aiguilles.

En réalité, même mon Sabin, Son Altesse, ne sait pas où sont ses gilets. Il doit en avoir plus de vingt, faits par moi. Il ne peut pas tous les porter en un an. Parfois, il se souvient d'un gilet préféré et je le lui cherche. C'est tout. J'en ai même éliminé quelques-uns, je les ai donnés à d'autres qui en avaient besoin. Mais il n'est pas facile de trouver des gens qui s'adaptent aux vêtements du Sabin, parce qu'il veut des manches un peu plus courtes, pour ne pas avoir à les retrousser lorsqu'il regarde sa montre, et qu'il veut que ses bracelets éventuels soient visibles. Mais je ne les fais pas tous comme ça. Je respecte certaines normes... Oh, chacun ses goûts !

Certes, j'ai aussi défait et refait quelques articles. Cela me rappelle l'histoire d'une vieille dame un peu folle qui avait un truc : elle demandait toujours de la laine pour tricoter des foulards. Et la famille profitait du fait que la pauvre n'avait plus son „grenier" en ordre et, pour s'en sortir moins cher, on lui défaisait le foulard terminé et on lui redonnait le fil pour qu'elle recommence. Que personne ne voie d'allusion à moi, non, non... S'il vous plaît...

En ce moment, j'ai un stock de pelottes non abordées - devrais-je dire non entamées ? - et je travaille sur un gilet en trois tons de... ROSE. J'avoue devant la grande assemblée nationale, que je veux vraiment faire plaisir au Sabin, mais aussi que je dois faire quelque chose avec mes mains ! En attendant qu'il revienne, je termine deux pièces.

Le résultat est que beaucoup de gens admirent les gilets du Sabin : des caissières des markets à nos familles et amis. Et il se vante de sa femme, alors qu'elle ne voit rien d'extraordinaire. La normalité, tout simplement.

PETRU BRUMĂ, C.U.C. - Constanța

MANIA POEZIOLOGHIEI

Specii mutande din grădina Poeziei

(continuare din numărul trecut al revistei)

11. **Poezeaua prolixă**

Amalgam cu sacâz

Poate fi privită ca o şură de paie în care iarba uscată a fost aruncată cu furca, de-a valma. La poalele clăii de versuri îşi improvizează culcuş câte o curcă rătăcită, speriată de norii de ploaie care se descarcă cu fulgere şi tunete, iar din vârf noctambula bufniţă îşi cântă noapte de noapte partitura cu *Vai, ce v-aşteaptă!,* făcându-se auzită peste case şi zăvoaie. Şi ce îi aşteaptă pe bieţii cititori? O adunătură de cuvinte alambicate, confuze, într-o alcătuire ce se vrea preţioasă.

12. **Poezeaua aiuristică**

Sisi

Zgubilitică, dar nu în total neserioasă. Pare a călători cu mintea prin căi lactee, acolo de unde vine cu câte o trăire versificată, ce te face a exclama: *O, lá, lá!* În orice caz, e preferabilă uneia care propune drept hrană spirituală o indigestă urluială de galinacee. A nu se asocia poeziei schizoide - aia cu cucuveaua în cerdac, cobind despre fatidica moarte ce va veni să-ţi tragă linţoliul peste ochi. La care i se răspunde: Ba eu *am să ţi-o trag*.

Notă

Ar fi şi alte *minuni* de prezentat, dintre care aparte se înfăţişează **Poezeaua umoristică** – *De hlizire*.

Dar cum aceasta le stă în gât exegeţilor care adulează modelele anterior abordate, nu o voi trata, lăsându-i pe aceştia să o catalogheze.

Ca lumea *să se râdă* e făcută,
Zic exegeţi, maeştri-n arta mare –
Că n-are, dom'le, profunzime, n-are
Nici nimbul ficţiunii, nici ţinută.
Iar ca mesaj e plată, revolută.
Estetic nu rezistă. Ca atare
Se cumpără cu minimă valută.
– Mersi, băieţi, de-aşa interpretare,
În corul elitist de bocitoare
Din opera *Poietica pierdută*.

(Codul lui PeB)

PETRU BRUMĂ

ZI DE VARĂ LA MARE

EXTAZ

Lângă ea, pe plaja-ncinsă,
Stau cuprins de –acea vibrare
Cu impulsuri care vin să
Te trezească din visare.

Prin serafica-i eșarfă,
Sânii ei de june damă
Degetele-mi, ca pe harfă,
Să le plimb discret mă cheamă.

Fluturi ageri simt în pântec
Și pe piele furnicuțe.
În urechi aud un cântec
De viori și muzicuțe.

RĂCORIRE

Soarele cu-a lui văpaie
Îi învăluie faptura.
Ei îi arde-așa, de-o baie,
Mie-așa îmi arde gura...

Pe costișa de păioasă
Tras-am săptămâna toată-
Din picioare, eu - la coasă,
Ea - la seceră-aplecată.

Spre talazul cu smaralde
Merge-n pas de căprioară
Glezna fină să și-o scalde.
Eu aștept un șpriț de vară.

(după Panait Cerna – Noapte de vară)

CAMELIA ARDELEAN

ACUM... (parodie la poezia „Acum” de Mihu Dragomir)

Acum e bine. Iar avem găini.
Nu mai mâncam de-o vreme ouă. Frica
De a nu consuma-n curând ciulini
M-a colorat la ten ca filimica.

Și chiar `nainte de a fi știut
Că am rămas în pană de-ouătoare,
Îmi pregătisem mult piper şi sare,
Pentr-o omletă fără conţinut.

Mai am în curte doi motani meschini,
I-aş da numaidecât, chiar pe nimica;
Găsitu-i-am pe spate, arhiplini –
O digerau cu spor pe Cotcodica.

ACUM - poezia parodiată
(Mihu Dragomir)

Acum e bine. Iar suntem străini.
Nimic din mine nu-i al tău. Nimica.
Tăceri, și atât, trecând prin brazi și pini,
s-au dus demult nesomnu-n doi și frica.

Și, ca-nainte de a ne fi știut,
redevenim persoane singulare.
Avem un cer și-o noapte fiecare,
acum e bine, nopțile-au tăcut.

De atâtea ne-mpliniri suntem preaplini,
Nici așteptarea n-o mai știm, nici frica.
Suntem și-n noi și între noi străini.
Din tine nu-i nimic al tău. Nimica.

NICĂ JANET

DECLARAŢIE BOVINĂ

Stimată vacă, bun izvor de lapte,
Cu ugerul, impertinent ICIL,
Ca animal citit şi pus pe fapte,
Eu te admir şi mă înclin, umil!

Eu te-am văzut păscând pe un islaz,
Cum te mulgea un bou analfabet,
Mi-a fost ruşine, dar, mai mult, necaz
Şi l-am împuns, desigur, în secret.

Te vreau aproape, lângă fânul meu
Căci am un grajd modern, de patru stele,
Cu iesle mirosind a cuculeu,
Şi pardoseală fină, din pavele.

Cum am un jug de aur pus pe ceafă,
Mă urmăreşte, zi şi noapte, FISCUL;
E-adevărat că, neavând o leafă,
Am fân, silozuri, dar mi-asum tot riscul!

MUncesc şi eu ca MUritor de rând,
MUştruluit de cei ce au putere,
Dar, MUlţumit, MUgesc, uşor, în gând,
La gândul că-mi vei fi, de-aMU, MUiere!

Stimată vacă, pentru mine, stea,
Ca animal politic, spun curat
Că te iubesc şi vreau să fii a mea!
Semnează scurt: un Bou adevărat!

ALEXANDRU HANGANU

ABUZURI FERICITE

Mașinile se perie pe dinți
Și damele-s conduse din volane,
Pe când copiii-i duc pe-ai lor părinți
La MALL, ca să-i îndoape cu banane.

Și plouă cu aplauze din nori,
Ascunși de după soare,-n letargie,
În timp ce minunatele comori
Sunt numai ambalaje de hârtie,

Din care fac copiii felinare
Și oale grele pentru fiert jivine,
Atunci când simt că timpul mai că moare,
Înconjurat de stele clandestine,

Purtate-n general cam de lichele,
Ce trag cu pușca seara-n mici rigole
Și fac ce fac de zor acolo,-n ele,
Dând fălci unor anestezii frivole.

Așa ca, dacă vreți, cumva, concluzii,
Nu vă spălați pe creieri cu iluzii...

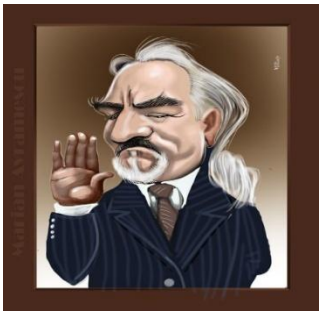

START-UP

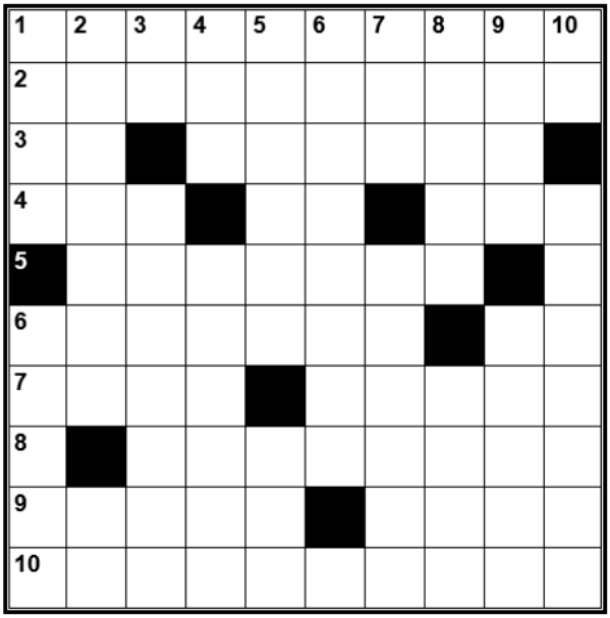

ORIZONTAL: 1) Rezumat final la o expunere de motive (6 cuv.). **2)** Cocă veche frământată cu apă şi dată neamurilor la o petrecere de pomină (3 cuv.). **3)** Comanda căprarului... executată pe linie de telegrafist – Ăsta te fierbe numai aşa, de-al dracu'. **4)** Măsură controversată în economia de piaţă, la care s-a renunţat – Întins pe spate, stând în balansoar! – Decăzut din toate funcţiile... fiind un dobitoc. **5)** Un fel de-a se îmbrăca gros de iarnă, acoperindu-se cu plapuma. **6)** Asigură buna creştere pe vatra strămoşească – Emisiune realizată de minune. **7)** Apar cu daruri pentru copii chiar înainte de Crăciun – Bulă la Vatican. **8)** Dispoziţie necesară pentru o execuţie sumară. **9)** Submarin în misiune de cercetare – Arată cu certitudine situaţia înscrierilor în partide. **10)** Dispoziţie de închidere a minelor din cauza nerealizărilor.

VERTICAL: 1) Exemplul de rigoare (rar) – A tăia răul de la rădăcină, cum se zice pe la noi. **2)** Amintiri despre viitor... ca scenarii de anticipaţie – Ajung în finale la Wimbledon! **3)** Scoate cercul din foc! – Cunoscut în intimitate. **4)** Specialitate de vită cu verdeaţă pe un platou *made in China* – Om de înţeles, care face treaba bine de la un cap la altul. **5)** Ţinută de mână la trecerea pragului – Boală în fază terminală... de care nu prea se suferă (pl.). **6)** Prins în cursă şi înşelat, nu mai are nicio şansă de câştig. **7)** Iarba rea din holde... piară – Pe unde umblă în armată, prinde un post bun. **8)** Periodic de duzină care consemnează evenimentele din timpul revoluţiei – Ancora la ţărmul Italiei. **9)** Unele cu mare pondere acceptate unanim în fruntea maselor – Implicat în diferite situaţii dramatice, i se dă dreptul la replică. **10)** Reţeaua naţională a râurilor ţării – Asigurări pentru unele acţiuni garantate de stat.

Dicţionar: *CATO.* **Ştefan CIOCIANU**

UNUI CHIRURG VESTIT

Un pacient atins de boală,
Când totul parcă îl durea,
Intrând la el cu mâna goală,
Era să plece fără ea.

LEGITATE

Cel cu mintea sclipitoare,
Încurcat în socoteli,
Se-ndoiește că o are;
Prostul n-are îndoieli.

UNUI FOST POET

L-au criticat la Uniune
Că n-ar avea de scris habar
Și-a hotărât să se răzbune:
Acum e critic literar.

TRATAMENT LA STAȚIUNEA BALNEOCLIMATERICĂ

Dom` doctor, pentru niște bani,
Mi-adaugă la viață ani,
Iar sora, care-i o dulceață,
La ani mi-adaugă și viață.

MITING DE PROTEST LA CHIȘINĂU

Ne-am adunat o sută-n piață
Să protestăm că nu e viață;
Când ne-am uitat: ce bucurie!
Cu securiști eram vreo mie…

SALVAMARI DE ISPRAVĂ

De când la mare-s puşi pe treabă
Şi-n permanenţă alertaţi,
Nu e-n pericol nicio babă;
Doar fetele cu sâni bogaţi!

TANDEM LA PLAJĂ

Ca să-şi bronzeze bine tenul,
Ignoră ambii eticheta:
Îşi scoate dama sutienul
Şi-apoi bărbatul... verigheta.

PLAGIATOR FĂRĂ NOROC

E contestat de cititor
Şi criticii îl denigrează,
Deşi nu-i rău plagiator,
Dar rău e tot ce plagiază.

TIP PERICULOS

Îl evităm ca pe-un nebun,
Şi, dacă vreţi să ştiţi de ce,
Vă spun: el de nimic nu-i bun,
Dar e în stare de orice.

VACANŢĂ PARLAMENTARĂ

Când Parlamentul e plecat
Şi-i sala goală, spaţioasă,
Îl vezi pe şpicher întristat,
De parcă nu i-s boii-acasă.

Gheorghe Bâlici ***Ion Diviza***

PRIMĂRIA CERNĂTEȘTI, Jud. BUZĂU

CENTRUL CULTURAL - ALDENI

Vă invită la

FESTIVALUL NAȚIONAL - concurs de creație

"Ion BĂIEȘU – la el acasă" - 20.09.2025

EDIȚIA A I-A

CENTRUL CULTURAL - ALDENI, Com. CERNĂTEȘTI, Jud. BUZĂU

invită autorii interesați să trimită lucrările literare personale, pe temele de mai jos, însoțite de un motto, nume și prenume și coordonatele de contact, la adresa email: ion.nicolescu@gmail.com până la data de 31 august 2025, ora 24,00.

Secțiuni de creație literară:

1. **Proză umoristică scurtă – două pag. A4, tema: "*Acasă la Băieşti-Aldeni*"**
2. **Poezie umoristică scurtă – o poezie epigramatică de trei strofe și două epigrame, tema: "*băşcălia neaoşă*"**

Juriul compus din persoane cu notorietate va analiza fiecare lucrare în parte, pe baza motto-ului și va stabili clasamentul final, pentru fiecare secțiune.

Organizatorul va oferi câte trei premii, I, II, III și o mențiune, la fiecare secțiune în parte.Organizatorul va acorda "Marele Premiu", celui mai relevant participant. Premianții vor fi invitați speciali ai festivalului iar **premiile vor fi oferite personal**. Diplomele vor putea fi trimise prin poștă. Laureații vor fi contactați individual, cu cinci zile înainte de data desfășurării festivalului, pentru detalii despre locație.

Lucrările literare ale participanților nu se returnează. Toate lucrările prezentate în concurs vor fi publicate într-o revistă editată de organizator.

Persoană de contact: Ion NICOLESCU, ion.nicolescu@gmail.com, telefon: 0766326126

Detalii tehnice: Textele creațiilor literare vor fi redactate în WORD (format .doc sau .docx), în limba română, însoțite de un motto și vor conține diacritice. Fontul - Arial de mărimea 12, la 1,5 rânduri. Participanții vor putea trimite lucrări la ambele secțiuni însă, vor putea fi premiați o singură dată. Nu se acceptă licențe!

Jurizare: elementele stilistice ale textului, aprecierea unor elemente de creativitate (figuri de stil, imagini artistice, procedee retorice, etc); Autenticitate şi originalitatea creaţiei, gradul de complexitate artistică. Particularităţi de ordin compoziţional şi de tehnică a creaţiei; Impactul mesajului transmis, valoarea instructiv-educativă a acestuia; Respectarea tehnicilor curente de tehnoredactare şi impresia generală oferită de text; Respectarea normelor ortografice, ortoepice şi de punctuaţie în vigoare.

AVIZ

Cu prilejul desfășurării la Chișinău a ediției a XII-a a Congresului Mondial al Eminescologilor, în zilele 31august - 1 septembrie 2025,
Asociația Națională a Oamenilor de Creație din Moldova
Asociația Epigramiștilor din Moldova
Centrul Academic Internațional „Mihai Eminescu”
Federația Sindicatelor Angajaților din Serviciile Publice din Republica Moldova
Complexul Turistic „Costești”

organizează un concurs de epigramă dedicat creației eminesciene.

La concurs sunt invitați să participe toți creatorii de gen din Republica Moldova, România și de pretutindeni, fără limită de vârstă.

Temele concursului:
1. „Sosim în Europa” (manuscris mss 2257) – 2 epigrame
2. „Luptele de partidă” (manuscris mss 2257) – 2 epigrame
3. La liberă alegere – 2 epigrame

Lucrările se vor trimite până în data de 25 august 2025, în sistem electronic pe adresa e-mail - diviza2002@yahoo.it

Textele, listate la calculator, precum și datele autorului, vor fi expediate pe mail, în attach.:
- un document, cu motto, ce va conține cele 6 epigrame;
- un document ce va conține motto-ul ales și datele personale (nume, prenume, adresa poștală, adresa de email, nr. de telefon).

Relații suplimentare la tel. (+373)69247094; e-mail: diviza2002@yahoo.it

Câștigătorii vor fi invitați la Chișinău, unde vor fi premiați în cadrul unui spectacol de gală la Centrul Academic Internațional „Mihai Eminescu”.

Președintele Asociației Naționale a Oamenilor de Creație din Moldova – acad. Mihai Cimpoi
Președintele Asociației Epigramiștilor din Moldova – Ion Diviza
Președintele Federației Sindicatelor Angajaților din Serviciile Publice din Republica Moldova – Vlad Cantîr
Directorul Centrului Academic Internațional „Mihai Eminescu” – Elena Dabija
Directorul Complexului Turistic „Costești” – Gheorghe Diaconu

Primăria Municipiului Râmnicu Sărat ***Centrul Cultural „Florica Cristoforeanu”***

Festivalului Naţional de Satiră şi Umor „Ion I. Pavelescu”&
Concursul Internaţional de Grafică Satirică „SAUL STEINBERG”
2025

Primăria Municipiului Râmnicu Sărat
Centrul Cultural „Florica Cristoforeanu”
cu sprijinul
Uniunii Epigramiștilor din România
organizează
în perioada 17-19 octombrie 2025
A treia ediție a
Festivalului Naţional de Satiră şi Umor „Ion I. Pavelescu”
și
Prima ediție a
Concursul Internaţional de Grafică Satirică „SAUL STEINBERG”, 2025

Secţiunea: Epigrame

- **Tema:**
- **2 epigrame la tema „stea/ stele”** (*inclusiv derivatele acestora);*
- **Notă:** cuvântul trebuie să se regăsească în construcția epigramei (titlu sau catren);
- **1 epitaf dedicat lui Ion I. Pavelescu;**
- **1 madrigal dedicat municipiului Râmnicu Sărat.**
  (Pentru participare la concurs, fiecare concurent va avea obligatoriu în documentul trimis 2 epigrame la temă, 1 epitaf şi 1 madrigal. Nu mai mult, dar nici mai puțin de 4 catrene**.)**

Toate creaţiile trimise pentru concurs trebuie să fie ***inedite, nepublicate, fără un conținut licențios şi să nu fi participat la alte concursuri de gen.***

Concursul este deschis tuturor creatorilor de gen de pretutindeni, profesionişti sau neprofesionişti, membri sau nemembri ai Uniunii Epigramiștilor din România (UER).

Scrierile pot fi trimise prin poştă sau poşta electronică. *Ele vor conține* ***un fișier Word, format doc/docx cu epigramele scrise în Times New Roman, dimensiunea fontului 12, semnate cu un motto și un fișier pe care este specificat același motto, fișier în care se vor afla datele de identificare după modelul de mai jos. Participanții vor primi prin e-mail confirmarea înscrierii în concurs.***

Termen trimitere lucrări: 01 septembrie 2025
Adresa: ***Centrul Cultural „Florica Cristoforeanu”,*** Str.Tudor Vladimirescu, nr. 20, Râmnicu Sărat, jud. Buzău, cod 123500, cu specificaţia **„Pentru Festivalul “Ion I. Pavelescu” 2025 sau** prin **poșta electronică** la adresa: mirelagrigore06@yahoo.com

ANUNȚ

În urma jurizării materialelor trimise la concursul organizat de revista SCÂRȚ pentru luna iunie 2025, având tema ***„Ilie de la scurărie…”***, juriul a stabilit următorii câștigători:

- Secțiunea epigramă - Premiul I (ex aequo): George Eftimie, Mihai Lungescu, Laurențiu Ghiță, Janet Nică, Nicolae Bunduri, Emil Ianuș, C-tin Bidulescu,Ștefan Basno;
- Secțiunea poezie - Premiul I (ex aequo): David Valentin, Petruș Andrei, George Eftimie.

Conform celor precizate în regulamentul concursului, câștigătorii premiului I vor primi, gratuit, câte o revistă „Scârț”, seria nouă, nr. 22/156, iar creațiile dumnealor vor fi publicate, în mare parte, în acest număr sau în următorul număr al revistei. Selecțiuni din concurs:

INVITAȚIE

De ce ne merge „Scârț”-ul cu tărie?
De ce-i revista astăzi cea mai cea?
E că Ilie n-a aflat de ea
Și nu-i citită pe la sculărie.

Revista-ntre reviste este stea
Și nu așa o mică bălărie,
Aicea scriu cei care știu să scrie
Și nu baștani cu banii la saltea.

Eu am aflat de dânsa de la presă
C-ar fi ținută astăzi de prințesă
Și-i fericit cel care-o va avea,

Primiți-o deci în fiecare casă,
Puneți-o cu evlavie pe masă
Și-apoi citiți-o... profitați de ea.

George Eftimie

ILIE DE LA SCULĂRIE

Cu dotări „la vârf” Ilie,
Are scule-așa mortale,
Că ar face și sicrie
Pentru... pensii speciale!

Emil Ianuș

AM AVUT INDUSTRIE?

Unde-au fost, pe timpul meu,
Fabrici mari, cu sculărie,
Știe Bunul Dumnezeu…
Și-un bătrân haios… Ilie!

Doru Mihai Lungescu

ILIE, DUPLICITARUL

Șeful mare de la Sculărie
Vrea să-l dea afară pe Ilie,
C-a aflat că-l cheamă și Anton
Și, la mulți, le toarnă-n curți beton!

Laurențiu Ghiță

MUNCA ÎN ROMÂNIA

Muncim ca și în Sculărie,
În România - vehement,
Că sculele sunt la Ilie,
Și bancurile-n Parlament.

Nae Bunduri

ILIE

Copilul meu aș vrea să fie
În lume, o celebritate,
Cam tot așa cum este, frate,
Ilie de sculărie!

Ștefan Basno

„ILIE DE LA SCULĂRIE”

Sunt nimeni, însă toată lumea știe
Că am prieten o celebritate,
Dovada-s toate pozele postate
Cu nea „Ilie de la sculărie”.

El s-a pozat în locuri depărtate,
Pe munți înalți, pe ape și-n câmpie,
Și-n dictatură, și-n democrație,
Și-n sfânt lăcaș, și-n locuri rău famate.

Dar dintre toate-o poză mă intrigă,
Iar când o văd, o pun de mămăligă,
Deși mă uit la dânsa cu mândrie.

Nu-l știu și pot jura pe psaltichie
Că-i unu-n alb complet și cu tichie
Cu nea „Ilie de la sculărie”.

Petruș Andrei

ADEVĂRUL DESPRE ILIE DE LA SCULĂRIE
Ținut sub cizmă de a mea soție,
În culmea disperării, am ales
Să vizitez un tip cu mult succes:
Ilie, lăcătuș la Sculărie.

L-am remarcat, avea pe cap un fes,
Ce îi masca o parte din chelie,
Purta în salopetă o hernie,
Ce-o aranja ostentativ și des.

Colegii îl priveau admirativ,
Deși avea doar patruzeci de kile,
Crezând că-i un Rasputin costeliv,
Privind cruciș la lume, prin lentile…

Deși era pitic, chiulău, bețiv,
Avea CV-ul înțesat cu pile!

David Valentin

ILIE DE LA SCULĂRIE?

Acel băiat din sculărie,
E dat cu altă alifie
Și lumea-i spune în prezent…
Ilie de la Parlament!

Doru Mihai Lungescu

EȘEC

M-am rugat de sfântu-Ilie
Să dea ploaie pe imaș,
Dar fiind la sculărie
A plouat... doar la oraș.

George Eftimie

ILIE ARE CONCURENȚĂ

Pe mulți, Ilie i-a trăsnit,
În vijelii și în torente,
Dar poate nu ați auzit,
De „sculăria” lui Terente!

Nae Bunduri

POLITICA-I POLITICĂ

Un amic de-al meu, Ilie,
Ce-a lucrat la sculărie,
În politica înaltă,
Nu-i decât, ca toţi, unealtă.

Nică Janet

ALO!

Un telefon de la Bruxelles, spontan:
- Azi, poate să vorbească domn` Ilie?
- Ce domn? Chiar prim-ministrul Bolojan?
- Nu-l ştim! Cu domn` Ilie de la sculărie!

Constantin Bidulescu

N.R. - Tema de concurs pentru luna august 2025 este: „Vara noastră unde e?!” ***(poezie umoristică – două poezii, epigramă – trei epigrame, grafică satirică – un desen);*** **Termen: 15.08.2025**

De data asta ,,Poșta Redacției” va arăta altfel de cum sunteți obișnuiți, în sensul că, cel puțin în parte, are aspectul unui microeditorial al revistei noastre. De regulă, răspundem corespondenței sosite la redacție, comentăm opiniile celor care ne telefonează, ori, pur și simplu trec pe la vechiul sediu unde, în urmă cu vreun deceniu, se redacta revista ,,Scârț”, spre a ne expune punctele lor de vedere. Cu oarecare nostalgie în stilou, vom prezenta un caz mai aparte, cotat ca un ,,fenomen indirect”, dacă vreți, unde protagoniști sunt fie revista noastră, fie oricare tipăritură recentă, de o parte, iar de cealaltă parte, un personaj pe care în circumstanțele pe care le veți cunoaște, îl vom numi ,,Băgătorul de Fitile”. Și iată de ce... Treceam pe strada ,,Lăpușneanu” cu două reviste ,,Scârț” sub braț, pe care le luasem de la sediul redacției. Nu fac decât vreo cinci pași, că se apropie de mine, ieșit parcă din pământ, personajul sus-amintit, care, măsurându-mă din creștet până-n tălpi, îmi zice cu un glas gâjâit și disprețuitor:

- Revista ,,Fâs!”, revista ,,Fâs!”, ai?

- ???!!!

- Dom-leee... te văd om serios... cum poți citi *rahaturile* astea de reviste ale lui Grumăzescu??

- Nu sunt ale lui Grumăzescu, ci ale ,,Academiei Vechi Păstorel”, i-am replicat, și cu atât mai mult nu pricep de ce le numiți *„rahaturi*”. Le-ați citit, cumva?

- Cine, EU?? Dom-leee, eu nu citesc orice ,,*rahat”*!... Și personajul s-a îndreptat spre terasa berăriei de vizavi. Îmi venea să-i zic și eu vreo câteva, dar, pur și simplu mă blocasem... Cam la o săptămână distanță, intru la ,,Galeriile Anticariat” așa cum fac de obicei, să mai schimb o vorbă, două, cu patronul. De data aceasta, „Boierul” negocia o afacere și am vrut să ies, dar zăresc, lângă casa de marcat a unității, tocmai personajul despre care pomeneam mai sus. Numai ce-l aud grăind:

„Dom-le Miticăăă... Te credeam om serios... (Tot serios îi părusem și eu, dar am crezut că din cauza... bărbii). Cum poți, dom-le să ții în vitrină *rahatul* ăsta de ,,Scârț” al ăstora de la... știi matale... Hai că ai scăzut în ochii MEI! Salut!”

Și până să primească vreun răspuns, ieși pe ușă și trecu strada spre berăria de vizavi.

Ca un făcut, la puțină vreme, același tip mă abordează tot pe strada ,,Lăpușneanu”, recunoscându-mă, în mod sigur după ,,semnele particulare” cu care sunt dotat, și-mi spune ca pe o mare taină:

„Dom-leee, poetul cutare (și pronunță numele acestuia - un poet binecunoscut și apreciat), am auzit că lansează un *rahat* de carte, în locul cutare... Sunt invitat și EU!!”

Aflu, totuși, că lansarea, fiind popularizată prin afișe ca fiind un eveniment public, era deschisă oricui, nu se emiseseră invitații. Deoarece îl cunoșteam bine pe autor, am onorat manifestarea, dar nu l-am remarcat în sală pe eroul dizertației noastre. Personajul s-a prezentat doar la obișnuitul protocol de după latura oficială a lansării, unde s-a pus să golească pahar după pahar și să îndese fursecuri prin toate buzunarele. Protagonistul lansării, observându-l, m-a întrebat dacă îl cunosc cumva, așa că i-am spus, destul de tare ca să audă și cel vizat:

- Păi, pe câte știu chiar de la el, e invitatul domniei-voastre, deși v-a calificat cartea drept *rahat...*

La care ,,Fitilistul”, pricepând că e vorba despre el, izbucni:

- Ce vorbești, dom-leee! Dumneata știi cine sunt EU?

I-am dat răspunsul la care s-ar fi așteptat cel mai puțin:

- Da, ȘTIU!! Și dacă nu aș fi stiut, n-aș fi pierdut nimic!

În clipa următoare a dispărut, lăsând în urmă o dâră de alune care îi curgeau pe cracul pantalonilor. Pesemne, de la atîtea fursecuri îndesate, i se rupsese un buzunar...

Aici închei acest episod al Poștei noastre, lăsându-vă pe dumneavoastră să meditați pe marginea întâmplărilor relatate...

Domnul LUCIAN NECULA, colaborator al revistei noastre, ne solicită să publicăm la „Poșta Redacției” o notă semnată de domnia-sa, în care ne semnalează un caz de plagiat asupra unei epigrame care îi aparține.

Domnule Necula, am luat cunoștință de cele pe care ni le-ați sesizat, dar nu vom insera nota dumneavoastră în această rubrică. Vă vom găzdui, în schimb, sub incidența „dreptului la replică”, publicându-vă integral articolul pe care îl semnați, într-o pagină din cuprinsul revistei.

Domnul GENEL BÂRSAN din Podu-Iloaiei, jud.Iași, crede că ar avea veleități de epigramist, și, preocupat de contextul politic, ne-a trimis ceea ce crede domnia sa că ar fi o epigramă:

„Lumea iese la proteste
Că Guvernul care este
Tremură ca de baubaul
Că-l înșfacă deneaul.”

Domnule Bârsan, faptul că ne-ați scris ne bucură. Nu ne bucură însă modul literar în care ați vrut să transpuneți un adevăr. Epigrama e cu totul altceva. Ceea ce ați însăilat dv. pe hârtie nu e epigramă. E un fel se strigătură necizelată, de la hora satului. Vă recomandăm să ne citiți revista cu asiduitate și, cine știe... dacă nu vom câștiga un epigramist, poate vom avea un abonat în plus!

Deși de-a lungul timpului am mai vorbit despre acest fenomen, suntem nevoiți să dăm un răspuns și pentru domnul STAN CRÂȘCARIU din Iași, precum și pentru toți cei care abordează astfel de subiecte. Revista noastră nu publică articole angajate politic. Politica, prin ea insăși, nu intră în vederile noastre. E cu totul altceva dacă această politică devine pretext pentru ironie, pamflet, sau amuzantă băşcălie literară. Cred că ați priceput esențialul din cele pe care vi le-am comunicat.

De asemenea, avem un răspuns și pentru doamna DELIA MITRAN, din Onești-Bacău. Stimată doamnă, suntem convinși că v-ați adresat revistei noastre în calitate de creatoare de literatură. Acest fapt ne onorează și dovedește că publicația pe care o editâm se bucură de audiență. Dar vă facem cunoscut că revista noastră e o revistă de umor, în consecință are un caracter (preponderent) laic. Poezia mistico-religioasă, oricât ar fi ea de bine scrisă, nu intră prin esența ei în vederile noastre. Pentru că, totuși, v-ați adresat nouă, nu putem decât să vă recomandăm să luați legătura cu redacția vreunei reviste culturale de pe lângă vreo parohie (la Iași există așa ceva, cu apariție bianuală sau trimestrială), ori, eventual, să contactați editura „Trinitas”, de unde veți putea primi un răspuns autorizat.

Mai avem scrisori sosite pe adresa noastră. Spațiul tipografic, însă, ne obligă să punem capăt aici rubricii noastre. Mai exact rubricii aferente acestui număr al revistei„Scârț”, dar nu înainte de a vă adresa cunoscutul nostru îndemn: Scrieți-ne și veți căpăta în mod sigur răspunsul pe care-l așteptați. Oare, chiar în mod sigur? Oare, chiar răspunsul pe care-l așteptați? Veți constata singuri acest lucru, când veți lectura numărul următor al revistei noastre.

Până atunci, vă dorește toate cele bune, al dvs.,

P.OSTASU

ALEXANDRU OSVALD TEODOREANU
Păstorel

DIN CTITORII STRĂBUNE

PAHARNICUL FURTUNĂ

Boierii toți țin sfatul în divan,
Căci iar au fost cumplit loviți de soartă.
Și-așteaptă să trimeată, cu firman,
Un nou suit pe tron, temuta Poartă.

Îs abătuți și triști ca la prohod,
În așteptarea oștilor dușmane,
Gândind la bietul țării voievod,
Ucis în cort de spăngi și iatagane.

Dar iată că sosește-un slujitor,
Vestind că domnitorul urcă scara.
În prag așterne-un hagimesc covor,
Pe care-apusul roș își joacă para.

Se scoală toți. Sositul din Fanar,
Înconjurat de turci, pășește ca un
Învingător, călcând cu pasul rar
Și fruntea sus înspre domnescul scaun.

Și-n fața veneticei beizadele,
Boierii uită rangul să-și mai ție.
Se pierd în ploconeli și temenele
Și tremură - că-i greu în mazilie.

Paharnicul stă însă neclintit,
Pe buze c-un surâs de-amărăciune;
Și pare-n jilț de veacuri zugrăvit
Și scoborât din ctitorii străbune.

Dar grecul, cu surâsul lui fățarnic,
Opri întreg convoiu-n fața lui:
„Ești bolnav poate astăzi, Vel-Paharnic,
Sau nici un bun sosit nu vrai să-mi spui?”

Trecându-și mâna-n barbă, crunt, moșneagul,
Îl măsură din tălpi și până-n cap:
„Atâta cât m-o sprijini toiagul,
De tine țara mea socot să scap!”

Boierii toți de spaimă-ar vrea să fugă;
Paharnicul vorbește rar și greu:
„Să știți cu toții că la neam de slugă
N-o să slujeascvă neam de neamul meu”.

Învinețise domnul de necaz:
„Paharnice, ți-s mințile betege!”,
Simțea pleznindu-l vorbele-n obraz
Și-abia putu răcni: „Ce stați? Să-l lege!”

Pălind, sări bătrânul în picioare;
Pe domn, din ochi, vrea parcă să-l sfâșie,
Că înlemnise-ntreaga adunare...
Și tremură ca varga de mânie.

Privirea lui lovește ca un cnut:
„Ați fi în stare voi să mă legați?”,
Își pleacă fruntea cruntul arnăut
Și-ngenunchează foștii lui argați.

Și toți, smeriți, spinările-și îndoaie,
În fața răzvrătitului moșneag.
Plângeau de la postelnic la chihaie,
Când a tunat paharnicul din prag:

„Și-acum mă duc s-adun oștiri; mai bine
Să mor, decât urmașii mei să spună
Că le-am făcut ocară și rușine!”
.....
Așa era Paharnicul Furtună.

CORNELIU DORNEANU
(1942 - 2025)

IN MEMORIAM

❖ Ne-a părăsit gazetarul de presă vorbită Corneliu Dorneanu, voce distinctă la Radio Iași și la postul de televiziune TV Live. Corneliu Dorneanu a fost prieten al cenaclului nostru și a popularizat Academia Veche Păstorel în patru-cinci emisiuni televizate, una dintre ele chiar într-un ajun de Crăciun. Dumnezeu să-l aibă în paza Sa!
(Redacția revistei „Scârț")

❖ S-a stins din viață Corneliu Dorneanu, jurnalist și realizator de emisiuni radio-tv, cu o carieră remarcabilă la Radio Iași. S-a apropiat de folclor încă din studenție, influențat de profesorul Vasile Adăscăliței. După absolvirea Facultății de Filologie din Iași, a devenit voce cunoscută și apreciată a emisiunilor de radio, autor al secvenței „Pe un picior de plai", ascultată cu emoție inclusiv în Republica Moldova. A realizat sute de interviuri prin satele regiunii, surprinzând tradiții și povești locale.

Timp de aproape 50 de ani, Corneliu Dorneanu a fost redactor realizator și editor coordonator la Camera Știrilor a postului public regional de radio. În ultima parte a carierei s-a dedicat cu pasiune știrilor, aducând în fiecare buletin rigoare, echilibru și o voce care transmitea încredere. A semnat și emisiuni de dezbatere pe teme politice, economice și sociale. A fost un îndrumător pentru tinerii pasionați de radio și un susținător al jurnaliștilor aflați la început de drum. A lucrat în perioade dificile, păstrând profesionalismul și autenticitatea discursului radiofonic.

A trecut la cele veșnice la vârsta de 82 de ani. Colegii de la Radio Iași îl vor păstra mereu în amintire ca pe un profesionist sobru, devotat și un om de o rară generozitate.
(***RADIO IAŞI – 17 iulie 2025***)